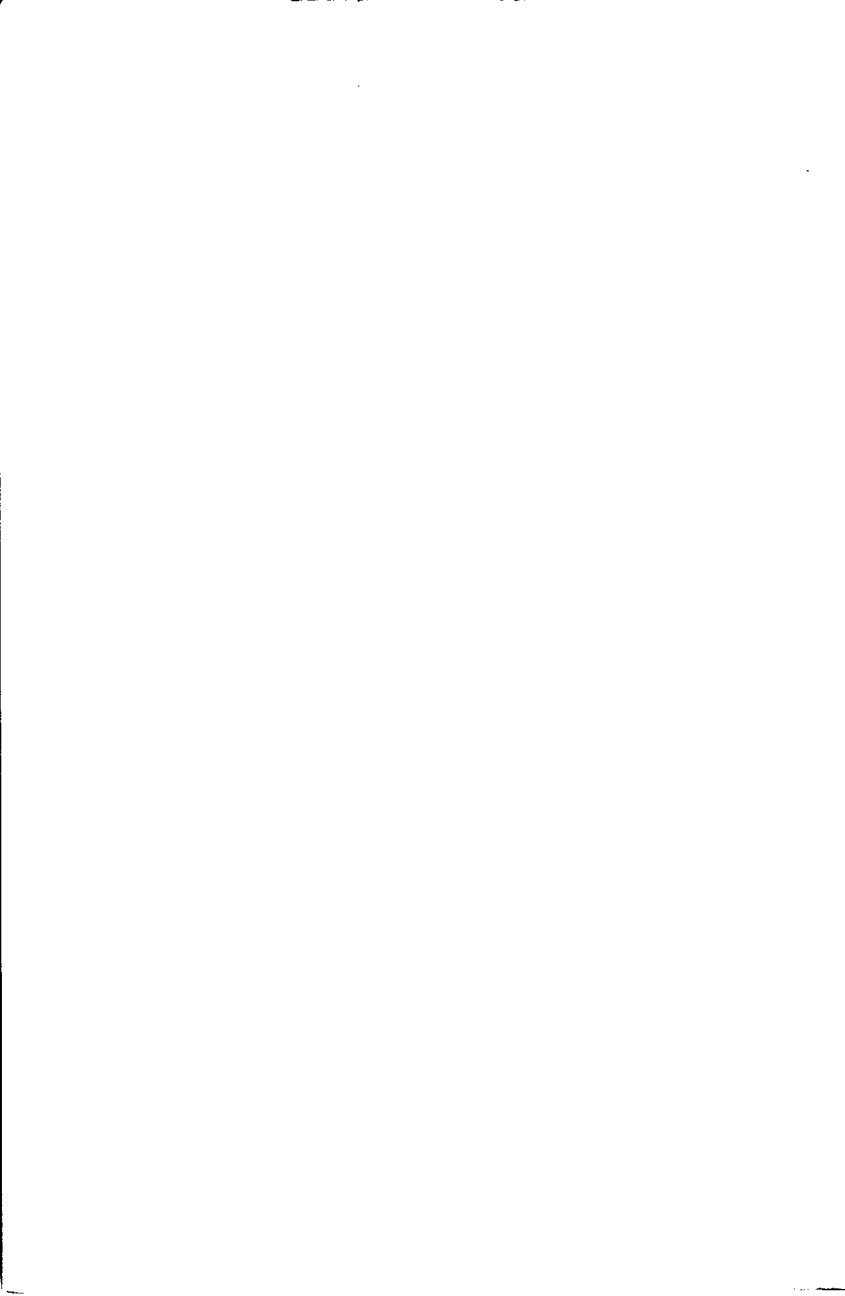


# OMSKAPA MÄNNISKOR



# OMSKAPA MÄNNISKOR

*av*

PAUL CAMPBELL OCH PETER HOWARD



AKTIEBOLAGET SKOGLUNDS BOKFÖRLAG

S T O C K H O L M

*Originalalets titel:*

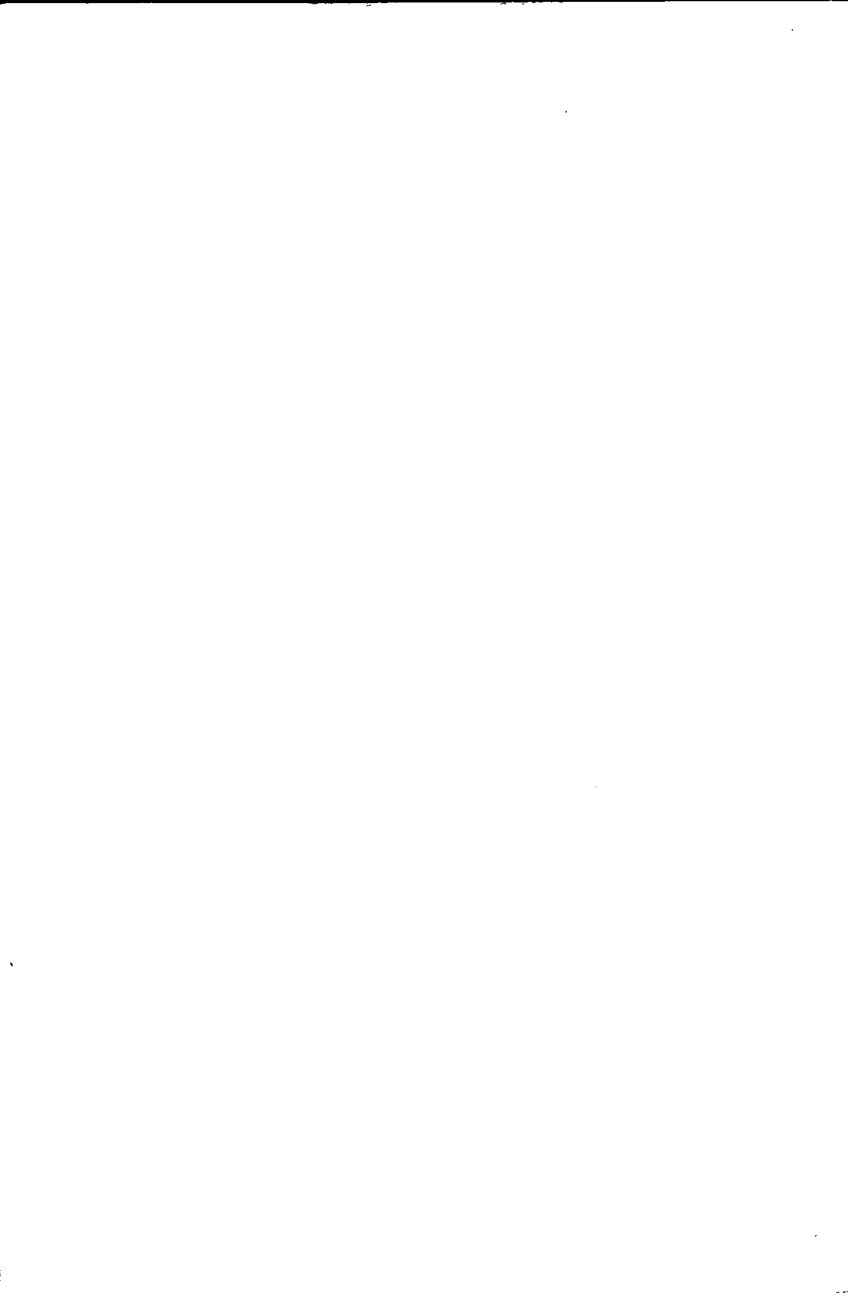
REMAKING MEN



Ivar Haggströms Boktryckeri AB  
Stockholm 1955

## I N N E H Ä L L

1. Vår tids gåta . . . . .	7
2. Personlighetens anatomi . . . . .	16
3. Nyckeln till personligheten . . . . .	32
4. Kraftkällan . . . . .	43
5. Att omskapa människor — bevis . . . . .	51
6. Att omskapa människor — behov . . . . .	58
7. Att omskapa människor — befrielse . . . . .	69
8. Att omskapa människor — beslut . . . . .	77
9. Att omskapa människor — bestämmelse . . . . .	80
10. Varför det går galet . . . . .	85
11. Från en man till världens miljoner . . . . .	92
12. Ett modernt mirakel . . . . .	100



## VÄR TIDS GÅTA

VÄRLDEN ÄR FULL av besvärliga människor. Frågan är — hur kommer vi tillrätta med dem?

Den besvärliga arbetskamraten, den besvärliga politikern, den besvärliga hustrun eller mannen, det besvärliga barnet, den besvärliga nationen, klassen eller rasen — det är samtalsämnet framför andra på alla världens språk.

Många olika sätt har prövats för att lösa problemet. För internationell politik har vetot blivit det utmärkande. Men vetot är också en daglig erfarenhet vid förhandlingsborden och frukostborden över hela världen. Det vållar stillestånd och bitterhet men ingen förändring i åsikter eller karaktär.

En vänlig uppsyn och en dolkstöt i ryggen är en erfarenhet i såväl det privata som det offentliga livet. Så har vi diktatur, mord, fysiskt eller psykiskt, eftergifter, koncentrationsläger, likvidering och slutligen krig.

Alla dessa metoder att komma tillrätta med besvärliga människor är väl kända i modern tid. Men man

kan lugnt påstå, att ingen av dem åstadkommit allmän tillfredsställelse.

I dagens Sovjet-Ryssland är en av huvudfrågorna, hur man skall skapa den nya människotyp, som kan få en ny samhällstyp att fungera. Kommunismen tycks inte ha lyckats med den saken.

Hans Bjerkholt, som är sekreterare i Østfolds fackliga samorganisation och en av grundarna av det norska kommunistpartiet säger: »Problemet att skapa en ny människotyp kvarstår alltjämt som en olöst fråga på dagordningen i Sovjetunionen. På konferenser i Ryssland var temat alltid: 'Hur kan vi skapa nya människor?' Vi får inte tro att vi kan göra det genom att tvinga människor in i samma form... Inget system, hur bra det än må vara, kommer någonsin att ge oss fred och frihet, om vi inte kan finna människor med en ny kvalitet och av en ny typ.»

Vi är inte alla kapitalister. Vi är inte alla kommunister. Men de flesta av oss kan säkert, om vi är ärliga, tänka på någon, som vi livligt hoppas skulle vilja ändra sig. Sedan är det värdefullt att ta sig tid att ärligt svara på frågan: »Varför skulle jag vilja, att han ändrar sig?» Motivet bakom många av våra ansträngningar att ändra människor är anledningen till att dessa ansträngningar så ofta misslyckas.

Föräldrar vill gärna att deras besvärliga barn eller



någon besvärlig släkting skall ändra sig. Deras motiv är ofta att de vill ha det lugnare hemma eller att de skall stiga i grannarnas aktning.

Arbetsgivarna vill att arbetarna skall bli annorlunda, så att de kan få bättre bokslut.

Den ena samhällsklassen vill att den andra klassen skall ändra sig, så att man kan få behålla det man har eller få vad man inte har.

Demokratierna vill att diktaturstaterna skall ändra sig, så att man i fred får njuta av ett själviskt, slappt och bekvämt liv.

Kolonialfolken hatar imperialisterna, som exploaterar dem. Naturligtvis vill de ha frihet, men de vill också ha revansch.

Vid konferenser och förhandlingar vill vi att motparten skall ändra sig, så att vi kan få ut mer än vi hittills fått.

Grundmotivet till att försöka ändra motparten förblir i alla sådana fall själviskt, hur mycket det än maskeras med sådana ord som »fred», »jämlighet», »rättigheter», »fosterlandskärlek», »nationalism», »imperialism», »frihet» och »rättvisa».

Vi vill att andra skall ändra sig, så att saker och ting skall bli lättare för oss och de våra.

Så länge den andra parten inte korsar våra egna önskningar är vi nöjda — även om hans natur och

karaktär förblir oförändrade. Men då våra egna önsningar hotas, är vi färdiga att använda vilka medel som helst — i värsta fall våld — för att få en ändring till stånd. Med våld är det möjligt att ändra en människas eller ett folks handlingar utan någon som helst ändring av vederbörandes karaktär. Det är därför som utvecklingen under ett tidsskede icke förändras, trots att maktbalansen inom och mellan länderna förändras, och i vår egen tid går utvecklingen mot katastrof.

Atomåldern har riktat strålkastaren på den minsta enheten i naturen, atomen. Den ideologiska tidsåldern har riktat strålkastaren på den minsta enheten i samhället, människan.

Den nation, som har de största kunskaperna och resurserna ifråga om atomsprängning, kommer att vinna kapprustningen. På samma sätt kommer det folk som sitter inne med hemligheten och förmågan att förändra människonaturen att vinna kapplöpningen om den ideologiska kraft, som kan omskapa världen.

Kraften i en ideologi är större än atomkraften. Den idé som behärskar den hjärna, som styr den hand, som spränger atomen, är nämligen det som slutligen bestämmer hur atomenergin skall frigöras. Detta faktum är väsentligt för att förstå den tid vi lever i. Ett

lands styrka kan inte mätas uteslutande i ekonomiska tillgångar, produktionsförmåga och arbetskraft. Mäktigare än allt detta är den genomträngande och enande kraften i dess idé.

Varje idé som är begränsad till en klass, en ras eller en nation är alltför liten för att ena världen. Den splittrar. Den måste anlita våld för att nå sina syften. Endast en idé, som har tillräcklig kraft att förvandla människans personlighet, är stor nog för att ena alla människor oavsett olikheter i fråga om klass, ras eller nation. Den ena idén leder till splittring, kaos, diktatur och krig, den andra till en pånyttfödelse av samhället, till social, politisk och ekonomisk renässans.

Frank Buchman, som är initiativtagare till Moralisk upprustning, har ägnat ett helt liv åt att få fram och utbreda en ny människotyp som kan bygga ett nytt slags samhälle. Han anser att både statsmännen och vardagsmänniskorna borde behärska konsten att omskapa människor. Alla måste vara med i denna fundamentala uppgift och alla kan vara det. Att möta människors djupaste behov är något man kan lära sig. Man behöver inte vara specialist. Det är vars och ens privilegium att nyskapa människor.

Frank Buchman säger: »Människonaturen kan förändras. Det är lösningens kärna. De ekonomiska för-

hållandena kan förändras. Det är frukten. Världshistorien kan förändras. Det är vår tidsålders bestämelse.» Och han tillägger: »Det fordras ett statsmannaskap av ett helt nytt slag. En god regering måste kunna förvandla människor. Vanligen behärskar regeringarna inte den konsten.»

Den framgång som Frank Buchmans strävanden haft belyses av två uttalanden. Då Robert Schuman var Frankrikes utrikesminister sade han om Moralisk upprustning: »Om det endast rörde sig om en ny teori skulle jag inte vara intresserad. Men det är en livs-åskådning omsatt i handling, som jag har sett nå ut till miljonerna. Det är en världsomfattande omformning av samhället, som redan har börjat.»

Då Ceylons sändebud i London, Sir Claude Corea, var ambassadör i Förenta staterna, yttrade han inför en utvald samling diplomater och politiker i Washington 1953: »Två stora händelser utmärker de senaste fem åren i Asien — den ena är att 500 miljoner människor i Fjärran Östern fått politisk frihet, den andra är att dr Buchman och den internationella MRA-styrkan kommit till Asien under de senaste månaderna.»

Han syftade på den resa genom Asien, som Frank Buchman och 200 av hans vänner och medarbetare

från 26 nationer företog på inbjudan av ledande män inom politik, industri och arbetarvärld i många av Österns länder.

Både Öst och Väst börjar i våra dagar erkänna att varken statsmän eller medborgare fyller sin uppgift, om de inte har en lidelse, en filosofi och en plan för att omskapa människor. Ty människonaturen är det råmaterial som världen är gjord av. På den beror framåtskridande och välstånd likaväl som krig och fattigdom. Den är orsaken till att konferenser lyckas och till att konferenser misslyckas. Den är varpen och inslaget i den tilltrasslade värld vi lever i. Den är också råmaterialet till en ny värld.

De materialistiska ideologier, som satt sin prägel på vår tid, räknar med detta. Under en förklädnad av komplicerade ras- och klassteorier utnyttjar de människors bitterhet, hat, fruktan, ambitioner, begär och lidelser för att skaffa en grupp människor herravälde över hela kontinenter.

Den svaghet, tveksamhet och oenighet, som präglar demokratin där den saknar en ideologi, avspeglar sig i dess oförmåga att handskas med människonaturen. Där »ismerna» kräver förändring och revolution har demokratin förfäktat sina idéer om frihet, enighet och jämlikhet, som idag inte har den kraft de borde

ha därför att de inte är en verklighet i folkens dagliga liv.

Innan demokratin blir en kraft till förvandling, lika effektiv och tilldragande som »ismerna», kommer den alltid att vara på defensiven i kampen om människors tänkande.

Den förändring, som kan förena människor och ge dem verklig frihet, är en förändring av människans natur. Den förverkligar statsmännens ideal och åstadkommer den bestående förändring av samhället, som vi längtar efter.

Denna förändring är den fria människans svar på den likvidering av den motsträviga människonaturen, som andra system tillämpar. Den är också svaret på korruption, splittring och slapphet inom demokratin.

Förr överlät vi karaktärsdanningen till hemmet, skolan och religionen. I våra dagar är detta inte tillräckligt. Alltför få hem har någon som helst aning om hur man lär människor att leva. Skolorna har begränsat sig till att ge enbart teknisk och akademisk utbildning, och miljontals människor sätter aldrig sin fot i en kyrka. Hos varje medborgare måste en ny förmåga utvecklas, om demokratin inte skall distanseras eller erövrats av falska ideologier. Denna nya förmåga kräves av både statsmän och föräldrar, av

## VÅR TIDS GÅTA

lärare och av alla som står i ledarställning inom industrin, arbetarvärlden och försvarsväsendet — den kräves av alla människor överallt. Eljest kommer vårt århundrade att bli det århundrade, då världen förintade sig själv, därför att den inte kunde förvandla människans natur.

## PERSONLIGHETENS ANATOMI

LIDELSEN hos 1700- och 1800-talens människor att söka förstå världen skapade förnuftets tidsålder. Lidelsen hos 1900-talets människor att behärska världen har fört oss in i viljans tidsålder. I den ryktbara satsen »Filosoferna har förklarat världen, vår uppgift är att förändra den» angav Karl Marx att en ny tid brutit in.

Världen är mitt uppe i en gigantisk kamp om människornas vilja. Det är kampen att mobilisera människorna i en disciplinerad, världsomspännande, revolutionär styrka genom att vinna deras vilja.

Demokratin avvisar tanken att en grupp människor för sina syften skall kunna använda andra människor som slavar. Men avsaknad av kontroll är inte något alternativ till totalitär kontroll. Detta är ofta demokratis inställning, men det är en ren chimär som inte svarar mot detta århundrades realiteter.

Vår tids avgörande fråga är denna: Kan människornas vilja vinnas för ett positivt, enande mål — ett



mål, som befriar såväl enskilda som folk från hotet av en mans, en grupps eller en klass' diktatur?

Viljan längtar efter att engageras totalt. En människas vilja är tillfreds endast när hon kan spänna alla sina krafter inför ett enda, samlande mål. Dess djupaste behov är att ge allt för någonting stort. Sinnet är då helt engagerat för en skapande uppgift, och kroppen tvingas att vara disciplinerad och i form. Människan är skapad för stora uppgifter. För att få en fullödig, mogen och enhetlig personlighet måste en människa leva för ett mål som svarar mot tidens problem.

Det fanns en tid då de sköna konsterna, vetenskapen, politiken och industrin gav människorna detta mål. Men i våra dagar är dessa uppgifter alltför begränsade. Världen har krympt och motsättningarna mångdubblats. I denna tid, när vi är medvetna om att världen hotas av katastrof om inte enhet skapas, måste det mål, som skall kunna tillfredsställa viljan, vara världsomfattande till sitt format och moraliskt till sin natur.

Kommunismen ger oss inte denna målsättning. Kommunismen är klassmedveten. Därför är den alltför begränsad och splittrande. Förnuftet säger oss att klasskampen förd till sitt logiska slut måste resultera i atomkrig mellan två stora maktblock. Kommunismen

kan därför inte moraliskt eller ideologiskt möta den moderna människans yttersta behov.

Politisk, ekonomisk och samhällelig demokrati, sådan vi lever den, ger oss inte denna målsättning. Dess syften är alltför vaga och dess krav på individen alltför små. Individualism och själviskhet inte bara tillåtes utan uppmuntras. En så kallad upplyst egen nytta är sålunda grundvalen för demokratiskt handlande.

Detta är anledningen till att rastlöshet och brist på själslig balans kännetecknar nutidsmänniskan. Hon behöver en moralisk förvandling och ett ideologiskt uppvaknande för att finna sin rätta plats i tillvaron. En undersökning av personlighetens anatomi visar sanningen i detta.

En människas personlighet kan liksom Cesars Gallien indelas i tre områden — intellektet, kroppen och viljan. Vart och ett av dessa utgör en kraft i personligheten, men de är så sammanvävda med varandra, att det är svårt att säga om en människas handlingar: »Den här beror av intellektet, den här av kroppen och den här av viljan.» Inte desto mindre kan en sådan uppdelning ge oss en nyttig kunskap om människonaturens anatomi. Vad vi sysslar med här är de krafter som får oss att uppträda som vi gör, och hur dessa krafter kan förändras.

De flesta av oss tror att vårt sätt att tänka är bra mycket sundare än vårt sätt att leva; att vi vanligen förstår vad som är förnuftigt att göra, fastän vi inte alltid gör det. Men i själva verket är vårt tänkande lika oklart som vårt sätt att leva. Intellektet är en utomordentlig mekanism, men den är ständigt påverkad av de krafter, som emanerar från kroppen och viljan. Man kan inte leva fel och tänka rätt. »Sunt förnuft» är en sällsynthet i det dagliga livet. Det kan inte vara annorlunda på grund av personlighetens natur.

Tänk t. ex. på hur lätt vi faller för frestelsen att tro oss vara bättre och klokare än vi är. Vi talar stort och lever smått, menar väl och handlar illa. Det är som om var och en av oss vore tre människor. Först är det den person vi själva tror att vi är — en fantasibild sammanvävd av våra ideal och ambitioner men utan motsvarighet i vårt uppträdande. Så är det den som våra vänner anser oss vara, även den kanske fjärran från verkligheten. Slutligen är det vårt sanna jag med all den stolthet, ärelystnad och lynnighet, alla de ovanor, känslor och frestelser, som är en del av vår karaktär.

Den falska bild vi har av oss själva, kommer oss att få en falsk uppfattning av vår omvärld. Stolthet hindrar föräldrar att se klart på sina barn. Företagare

och arbetare har ofta fullständigt motsatta synpunkter på organisatoriska frågor inom industrin. Vår uppfattning av vårt eget land kan vara lika förvirrad. Därför att vi inte ärligt gör klart för oss vilka krafter som verkar i vårt inre, är vi blinda för de krafter som verkar i vårt folks liv. Den bild, som man i andra länder har av vårt land, gör oss ofta förvånade, sårade och förnärmade. Vi är övertygade om att den måste vara felaktig. Dessutom döljer vi faktiska förhållanden genom att på andra skylla just det som vi själva är skuld till. Vi tycker vår granne är självisk, när han gör något som korsar våra egna själviska önsknings. Styrkta i känslan av vår egen förträfflighet förskansar vi oss sedan ännu säkrare i vår överkliga värld, och anlägger en attityd av otålighet, överlägsenhet och dömande. Till sist sätter vi kronan på verket genom att hysa den säregna uppfattningen att om alla bara vore som vi, så skulle allt vara bra.

Undra sedan på att samhällen, partier, klasser, raser och folk, liksom individer, söndras av motstridiga åsikter. Undra på att mänskligheten hemsökes av falska livsåskådningar och patentlösningar. Undra på att våra planer går om intet.

Låt oss så tänka efter hur vi använder vår kropp.

Inom läkarvärlden arbetar man energiskt med att undersöka orsaken till den oerhört ökade förekomsten

av lungcancer. Kliniska studier av problemet stärker misstanken att det föreligger ett samband mellan sjukdomen och det ökade bruket av cigaretter. Det råder heller inget tvivel om att rökning har en skadlig inverkan på blodomloppet. Många människor säger: »Varför skulle jag sluta röka?» Det vore intelligentare att fråga: »Varför fortsätter jag?»

Eller tänk på alkoholproblemet. Vi vet alltför väl vad kronisk alkoholism kostar en nation i pengar och människoliv. I Frankrike är de förödande sinnessjukdomar och leversjukdomar, som orsakas av vin- och spritförtäring, ett nationellt problem. Den medicinska statistiken visar faktiskt att ett regelbundet, måttligt alkoholbruk till och med vållar större skada än ett tillfälligt rus.

Många dricker för sällskaps skull, av fruktan för att säga nej, eller för att en stund glömma en outhärdlig situation. Kanske säger de att de kan fortsätta att röka och dricka eller att de kan sluta med det när de själva vill. Men de glömmar då bort de tusentals människor som är så bundna av dessa vanor att de gärna skulle offra sin högra hand för att bli fria. De flesta av oss liknar biskopen, som när han tillfrågades om varför han inte följde läkarens råd att sluta röka cigarr svarade: »Jag kan inte.» Sunda förnuftet säger oss att vi inte kan bota moralisk röta hos en annan

person eller i ett folk, om vi själva lider av samma onda. Kompromiss med samvetet på någon punkt avslöjar en hjärtlös, självisk okänslighet för andra människors behov. Ty genom sådana små kompromisser läcker den kraft ut, som vi behöver för att möta de djupaste behoven hos andra.

När det gäller statsmän och män i ansvarig ställning får miljoner människor betala priset för deras kompromisser. Sådana män saknar kraft att möta kollegers och motståndares behov på det moraliska planet. Resultatet blir oinspirerade program för in- och utrikespolitiken.

När det gäller familjelivet får barnen betala priset för att föräldrarna inte förmår tygla sina begär. Dåliga nöjen, stimulantia och sexuella ovanor är några av ungdomens fåfänga försök att fylla ett tomrum — ihålligheten i en tillvaro som förlorat sin mening och inte längre kräver helhjärtad insats. Föräldrarnas oförmåga att ge barnen ett meningsfullt liv beror på kompromisser i deras eget liv.

Förståndet säger oss klart och tydligt hur vi egentligen borde handla. Men våra begär i förening med vår egenvilja besegrar förnuftet. När viljan förvandlas, behöver vi inte längre stimulans och verklighetsflykt i form av sex, tobak, alkohol och narkotika. De vanor vi en gång ansåg så nödvändiga, att blotta

tanken på att överge dem gjorde livet outhärdligt sterilt, förlorar då sitt grepp och livet återfår sin friskhet.

Siktar vi mot en tidsålder av fysisk och andlig hälsa, måste de inre krafter, som styr oss, undergå en väldig, revolutionär förändring. Det centrala i personligheten, det verkliga »jaget», som utgör drivfjädern till alla våra handlingar, är viljan. Viljan har en rad drabanter, kärlek, hat, stolthet, girighet och fruktan, som gör den till den starkaste konstellationen i universum. Liksom solen styr planeternas banor, så är det viljan som i vårt universum utövar ett avgörande inflytande på vårt sätt att tänka och leva. Genom den obönhörliga striden att omforma människors vilja föres den verkliga kampen för att skapa världen.

Styrkan hos viljan är oerhörd. Det finns ingenting sådant som en svag vilja. Man säger ofta att man har en svag vilja, därför att man inte kan motstå frestelser. I själva verket måste man tillerkännas en vilja så stark att man tar vad man önskar utan hänsyn till omständigheterna i övrigt. Eller någon anklagas för bristande viljestyrka därför att han inte fullföljer det arbete, som han sätter igång. Tvärtom — han har en så kolossal viljestyrka att han alltid följer sina böjelser oberoende av vad situationen kräver.

En människas vilja yttrar sig alltid i form av krav. I realiteten är varje krav ett uttryck för vår vilja. De grundläggande kraven i oss gäller *sex*, *säkerhet* och *framgång*. Dessa krav håller varandra i schack. Det pockande kravet på sexuell tillfredsställelse hålles tillbaka av medvetandet att ens säkerhet och framgång äventyras om man tygellöst tillfredsställer sina sexuella begär. Kravet på framgång håller behovet av säkerhet inom vissa gränser. Man kan inte armbåga sig fram mot toppen och undgå samhällets dom. För att tillfredsställa dessa begär finner därför viljan på sluga och raffinerade utvägar.

Det finns många sätt på vilka viljan styr en människas liv genom den *sexuella driften*. Tänk t. ex. på flirt. Flirt innebär ingen verklig omsorg om den andra parten utan endast ett ömsesidigt samtycke att njuta av intimiteten och att göra en erövring utan tanke på om detta är förenligt med den andras bästa. Vi låter flirten avgöra hur vi använder vår tid och våra pengar. Så länge den varar, inkräktar den på lojaliteten gentemot familj och övriga förpliktelser. Man ser ofta vid bjudningar hur männen söker sig till den sötaste flickan, vilket blottar en häpnadsväckande likgiltighet för andra förpliktelser mot både närvarande och frånvarande, liksom en fullständig brist på om-



tanke om den unga damens bästa. För övrigt avslöjar det en avsevärd inbilskhet hos männen.

Affärsintressen slår mynt av denna drift — i försäljningen av allt från bilar till cigaretter, från filmer till tidningarnas tecknade serier. Många veckotidningar och »bestsellers» har blivit populära genom att lägga an på sex.

Homosexualitet finns både hos de män och kvinnor, som vill dominera, och hos dem, som vill bli dominerade. Den förklarar ofta dessa egenartade förbindelser, som skär rakt igenom politiska, sociala och kulturella intressen. Människor, som hyser en sentimental böjelse för det egna könet, skapar klickar, mot vilka de ofta hyser större lojalitet än mot sitt arbete och sitt land. Lagg märke till hur utländska agenter genom homosexuella klickar nästlat sig in i departement och ämbetsverk i många länder. T. o. m. om den homosexuelle kan avslöjas, är det lika ineffektivt att avskeda honom som att sätta den i fängelse, som bevisats vara kommunist. Ingendera åtgärden närmar sig kärnan i detta samhällsproblem. Chefen för ett ämbetsverk, rektorn för en skola, varenda officer måste lära sig hur man förändrar människor. Annars är det omöjligt för honom att göra något åt detta problem, som är så utbrett, så farligt och så avgörande i många sammanhang.

Tänk på de utomäktenskapliga förbindelserna, som anses som något ganska självklart bland politiker, industrimän och arbetsledare. Människor som i dessa avseenden inte kan säga nej till sig själva, kan knappast räkna med att de breda lagren skall säga ja till deras fromma vädjanden om ökad produktion, enighet och offer. En mans personliga moral har allt att göra med det sätt han sköter sina offentliga uppdrag på. Att förneka det är att blunda för fakta om människonaturen.

Mycket gängse är också den »hemliga» eller »privata» ovana, som utövas av båda könen. Ungdomen har i årtal fått höra att den är normal, oskadlig och nödvändig. Men de som ligger under för denna vana erfar ofrånkomligen perioder av slutenhet, tillbakadragenhet och depression, känslor av ouppklarad skuld, mindervärde och skam, blyghet och självupptagenhet, och detta kan inte betecknas som normalt och oskadligt ens av dess ivrigaste försvarare. Denna vana är ett uttryck för en egenkärlek, som det finns en enkel och praktisk lösning på. De som blivit befriade från den besitter å andra sidan ett lugn och en trygghet, en inre glädje och frid, en öppenhet och osjälviskhet, som är slående.

Den andra stora hungern hos viljan är behovet av *säkerhet*. Den visar sig i inställningen till pengar och

materiella resurser — förmögenhet, vinster, inkomster och löner. Hur bedrägligt det är att anse sådant som säkerhet, ser man därav att ju mer man äger desto osäkrare blir man. Ju mer man får desto mer vill man ha. Om mera ägodelar verkligen stillade hungern efter trygghet, så borde ju aptiten minska, men motsatsen är fallet. Viljan är sällan förnuftsmässig. Den har ett blint begär efter tillfredsställelse och hämtar näring i sådant som aldrig tillfredsställer. Pengarna blir självändamål och en hämmande och förlamande faktor i den enskildes och folkens liv. Personer på höga poster eller med möjligheter att bevilja privilegier frestas därför ofta till omfattande korrption. Åtgärder av politisk, ekonomisk och juridisk art snuddar inte ens vid problemets kärna, om de utlämnar människan åt hennes begär efter säkerhet.

Viljan söker också säkerhet i *andra människors uppskattning*. Denna strävan efter att göra ett gott intryck kan förleda skolpojken att fuska i examen eller den vuxne att leva över sina tillgångar. Den gör att vissa föräldrar aldrig låter sina barn veta något om de mörka sidorna i sitt liv, och att barnen på samma sätt undviker att berätta för sina föräldrar om det som bekymrar dem mest. De verkliga problemen lyfts aldrig upp i dagsljuset, där de skulle kunna lösas.

Det är samma strävan som har bidragit till att undergräva våra demokratiska institutioner. I stället för att framlägga för väljarna sin ärliga uppfattning om vad som är rätt, säger genomsnittspolitikern vad han tror att allmänheten vill höra. Han tar upp sådana frågor och stöder en sådan politik, som av experterna beräknas kunna vinna de flesta rösterna oavsett vad som ligger i landets intresse. Det finns alltid undantag. Men vi vet att det är undantag, och i en demokrati är det majoriteten som bestämmer.

Vidare söker viljan säkerhet i *planer*. Planer är nödvändiga för att privatlivet såväl som samhällslivet skall fungera. Men planer kan också vara det synliga uttrycket för att vi vill skaffa oss trygghet i att ha framtiden i våra händer. Graden av den trygghet vi finner i planer, avslöjas när vi uppmanas ändra dem. Vi klänger med en åsnas istadighet fast vid våra älsklingsförslag, antingen de är offentliga eller privata.

Så är det den säkerhet vi finner i *att ha rätt*. Detta har blivit en avgud för de flesta av oss. Vi är blinda för att den som alltid har rätt också är den mest populära och ensamme. I själva verket finns det ingen som så snabbt avvärjar kritik och vinner vänner som den som är snar till att erkänna sina fel. Om man får tro aktuella biografier och memoarer, tycks förbluf-

fande nog nu för tiden ingen person i framskjuten ställning någonsin ha begått ett misstag!

Lidelsen att ha rätt går hand i hand med fruktan att ha fel. Denna skapar hos oss en reflexvana: var gång något går galet, skjuter vi automatiskt skulden på någon annan. Det är därför enskilda och folk skyller på varandra — men inte hjälper varandra att bli annorlunda.

Viljans tredje stora område är begäret efter *framgång*. De flesta mäter sina bedrifter genom att jämföra dem med andras. Tecknet på framgång är en välklädd hustru, ett bra jobb, ett vackert hem och en ställning i samhället.

Denna mani att vilja lyckas är förklaringen till den kritik vi riktar mot andra — särskilt våra medtävlare om ställning, popularitet och makt. Ett sätt att synas framgångsrik är att få andras framgångar att verka relativt obetydliga. Vi ger vår medtävlare ett mycket kyligt beröm och använder varje tillfälle att påvisa hans svagheter. Det avslöjar kanske svagheter hos honom, men det avslöjar också åtskillig ärelstnad och avundsjuka hos oss själva.

För att vinna framgång försöker viljan bygga upp ett rykte för duglighet och gott omdöme. Då chefen för en stor bank ärligt började tänka igenom sitt sätt att leva, medgav han att han mer än en gång själv

hade täckt sina klienters investeringsförluster för att behålla sitt rykte som god ekonomisk rådgivare. Denna rykteshunger förpestar allt vi gör — från idrottsbanan till departementen. Den får folk att leva i fruktan och spänning för att bli avslöjade. I hemmen och på arbetsplatserna liksom i politiken gör den det svårt att få full klarhet i de verkliga förhållandena.

Än mer ödesdigert för samhället är det att människor av hänsyn till sin karriär vägrar att taga ansvar för andra uppgifter än sådana som de känner sig säkra om att kunna bemästra, där risken att misslyckas är minst och chansen att skörda erkännande störst.

Här är demokratins akilleshäl: det stora flertalets blinda likgiltighet för det helas bästa. Största blindheten finner man ofta hos dem som är stoltast över sina framgångar inom det begränsade fält de själva valt, vare sig det ligger på industrins, vetenskapens, konstens eller politikens område. De hör till demokratins främsta förespråkare samtidigt som de ofta spelar diktator hemma och på arbetsplatsen. De väljer sina representanter och betalar sina skatter och anser att de därmed fullgjort sina plikter mot landet. Sedan känner de sig fria att utan vidare hänge sig åt sina privata intressen. På så sätt blir det möjligt för små

grupper att härska och för personer utan skrupler att gripa makten. Demokratin dör i demokraternas hjärtan innan den dör i diktatorernas händer.

En svaghet i vårt samhällsliv är vidare uppfattningen att man inte kan lyckas i affärer och politik om man är ärlig. En sådan tes tvingar folk att följa med strömmen, att tolerera och rent av utnyttja vad som är socialt, politiskt, ekonomiskt och moraliskt felaktigt. Det är inte underligt att miljontals människor griper till våld som det enda realistiska medlet att ändra på orättvisorna i ett sådant samhälle.

Den som behärskas av kravet på framgång får sin prägel därav. Han älskar att arbeta ensam. Han tar åt sig hela äran. Att söka råd hos sina vänner betyder för honom att medge att han inte vet allting själv och inte är ofelbar. Ett sådant lagarbete betraktar han som ett tecken på svaghet. Han är slav under framgången och hans egen vilja är hans gud.

Viljan är personlighetens hjärna och nervsystem. Hungern efter sex, säkerhet och framgång är dess enda uttrycksformer, så att säga dess armar, ben och kropp, såvida den inte gripes av en moralisk och ideologisk uppgift.

## NYCKELN TILL PERSONLIGHETEN

HUR KAN MAN förändra personlighetens invecklade mekanism? Problemet kan sammanfattas i en huvudfråga — hur revolutionerar man människans vilja? Utan en vilja upplöses hela personligheten. Tänk på de moraliska och själsliga vrak, som är slutprodukten av moderna, tyranniska metoder att bryta ner viljan genom fysisk och psykisk tortyr. Offret blir helt beroende av andras idéer och förslag. Intensiteten i den psykiska pressen och den tid, som erfordras för att med dessa metoder nå åsyftad verkan är ett direkt mått på viljans förmåga att motstå förändring.

Det är en sak att förstå de krafter, som får oss att uppträda så, som vi gör. Det är en annan sak att ändra dessa krafters inriktning. Vi kan inte bota sjukdomen om vi själva är en del av den. Vi har påvisat varför en klar uppfattning av problemet, och t. o. m. insikt om att något behöver göras, inte är tillräckligt för att omvandla personligheten. Viljan kan tvingas att anpassa sig genom yttre press. Omformas kan den endast genom moraliska beslut. Det är därför som



relativa normer är så populära och absoluta normer så nödvändiga. Den relativa moraliska normen ger vika inför viljans krav. Absoluta normer korsar viljan och kräver förändring.

Det finns alltid motstånd mot förändring. Ty stolthet, fruktan, ambition, önskningar och begär skyddar en människas vilja mot förändring, och omsluter henne i koncentriskt skikt som fjällen i en lök.

En antydning om att förändring är nödvändig väcker omedelbart motstånd hos de flesta av oss. Vi slår igen genom att kritisera den som sätter fingret på den ömma punkten. Våldsamheten i vår reaktion visar hur djupt vårt samvete blivit träffat. Sådan kritik har faktiskt blivit en del av vårt dagliga liv. Då familjefadern är »dagen efter», låter han sitt missnöje gå ut över morgonkaffet, och politikern angriper andra länders politik för att avleda uppmärksamheten från sina egna politiska misstag. Med sådan kritik projicierar vi på andra våra egna nederlag.

Denna kritik är viljans mest aggressiva vapen. Stolthet är den jätte, fruktansvärd i styrka och ytterst känslig till sin natur, bakom vilken egenviljan oftast tar sin tillflykt. Stolthet bygger upp en människas självuppskattning på varje upptänkligt sätt och reser samtidigt de inre försvarsverken för att slippa medge

ett misslyckande. Stolthet är den massiva fästningsmuren runt personlighetens innersta kärna.

Stoltheten smulas sönder när vi inser vad vårt själviska liv har kostat andra människor. Lusten att kritisera försvinner när vi tar en ärlig blick på oss själva.

I konflikterna i Korea, Indokina och Malajstaterna är det lätt att skjuta skulden på Ryssland, men om vi ärligt ser fakta i ögonen, måste vi medge att det var misslyckandet att ändra på orättvisorna i vårt eget samhälle, som gav upphov till den kommunism, som nu kräver sin tribut.

Eller tänk på Tyskland under mellankrigsåren. Hade de västerländska demokratierna visat aldrig så litet av den omsorg, ärlighet och osjälviskhet, som deras demokratiska tro kräver, skulle tyskarna aldrig ha känt sig behöva en Hitler som sin räddare.

De ekonomiska, politiska och sociala problemen i de asiatiska länderna kan också de i icke ringa utsträckning skyllas på Västerlandets uppträdande under gångna århundraden. Redan för länge sedan borde en förändring och gottgörelse från Västerlandets sida ha kommit till stånd. Samtidigt hotas Asiens länder av splittring, gunstlingsvälde och korruption, allt problem som den nuvarande generationens ledande män måste ta itu med. Endast då kan de nationella frågorna lösas.

För att få till stånd en förändring i en människa eller ett folk måste man ha verklig medkänsla och omtanke. Därför behöver de flesta av oss ett svar till den likgiltighet, hårdhet och bitterhet, som vi känner inför människor av en annan klass, en annan ras eller ett annat folk.

Endast den som själv kan ändra sig och som kan förändra andra har något väsentligt att ge till sitt folk. Detta är en konst lika vitt skild från predikande och moraliserande som en operation för att rädda en människas liv skiljer sig från anatomilektionen i föreläsningssalen. En människa med denna hemlighet i sitt liv ser i allt som händer en chans att omskapa individer och samhälle. För honom blir allting användbart. Allt som är fel, orättvist och omoraliskt blir en sporre till förändring, inte till bitterhet. Kommunismen blir en utmaning att finna och i praktiken leva ut en högre tro i stället för att fördöma kommunisterna och fortsätta att leva som förut.

Att veta vad som är rätt och att vara mäktigt stolt över en förnämlig moralisk tradition kan inte bli en ersättning för att göra vad som är rätt.

Ideal, som vi hyllar men inte tillämpar, ger inte någon makt att motstå den bitterhet, den splittring och det begär som för det mesta behärskar oss och våra nationer. Idealism lurar oss helt enkelt att tro

att vi är bättre och klokare än vad vi i verkligheten är. Vi är benägna att bedöma oss själva efter våra ideal och våra grannar efter deras handlingar. Etiska principer som vi hyllar men inte praktiserar verkar som ett gift och avtrubbar vår känslighet. De gör oss självrättfärdiga men lämnar oss kvar i våra nederlag.

Vi behöver ställa oss inför de absoluta normerna ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek för att klart inse hurudana vi är och hur vi behöver förändras.

### *Ärlighet*

Det är en sak att vara lika ärlig som sin granne, något helt annat att pröva sig själv inför absolut ärlighet. Tio minuter med penna och papper och absolut ärlighet kan kasta ljus över ett helt liv och rikta uppmärksamheten på var och hur man börjar ställa tillrätta vad som är fel. Mycket kommer vi aldrig att kunna rätta till, men mycket, somligt rentav från igår, kan vi ta itu med redan idag. Börja där! Det är ett gammalt knep av människonaturen att göra oss så upptagna av det vi inte kan göra att vi låter bli att göra det vi kan.

### *Renhet*

Många moderna människors liv pendlar mellan den eggelse och den depression, som orenheten i alla dess

former förorsakar. Men allt fler börjar lära känna spänningen, lugnet och kraften i att acceptera absolut renhet som livsnorm. Orenhet — antingen man söker den i missbruk av sin egen kropp, i att njuta av det andra könet eller i homosexualitet eller annan perversitet — är ett bevis på självupptagenhet och omognad.

Inom äktenskapet kan njutningslystnaden — ehuru i det tillåtnas förklädnad — likväl vara den egentliga orsaken till dåligt humör och oförmåga att möta barnens verkliga behov. Föräldrar som tar sig friheter inom äktenskapet bör inte bli förvånade om barnen tar sig friheter utanför äktenskapet. Ett förbund som annars kunde vara en mäktig kraft för att omskapa ett folk blir därigenom endast en kraftlös och oinspirerad förbindelse.

Den fullkomliga kärleken driver ut fruktan, och eftersom den driver ut själviskheten, driver den även ut orenheten. Människor som börjar leva för att omskapa världen finner sig uppfyllda av en ny kärlek med renande kraft. Endast en lidelse kan övervinna en lidelse.

I våra dagar finner man överallt ett medvetet väd-  
jande till sexualdriften. Här följer några enkla råd till dem, som börjar bryta begärets bojar. Om man riskerar att falla utför ett stup, varför då gå nära

kanten? Man vet mycket väl vilka böcker och bilder och vilket sällskap man bör undvika. Det innebär ingen större konstnärlig förlust men medför en ny styrka. Lämnas en enda svag punkt i fördämningarna, blir snart hela landet översvämmat. Stegen på vägen till nederlag heter *blicken, tanken, frestelsen* och *fallet*. Denna utveckling bryts bäst efter blicken — den första. Om vi låter bli att titta på orätt sak, har vi större möjlighet att tänka rätt. »Så en tanke, skörda en handling; så en handling, skörda en vana; så en vana, skörda en karaktär; så en karaktär, skörda ett öde.»

### *Osjälviskhet*

Att alla är själviska innebär kanske, att själviskheten är naturlig, men därav följer inte att den är nödvändig. Det onda den åstadkommer borde vara nog för att få oss att inse att den inte är förenlig med individens eller samhällets bästa. Den som är helt självupptagen måste t. o. m. hållas avskild från sina medmänniskor i särskilda för ändamålet avsedda anstalter. Vi har ännu inte funnit något sätt att komma till rätta med helt självupptagna nationer. Är det möjligt för vanligt folk att alltid i första hand tänka på andra — att leva för att andra skall utvecklas? Att innerst inne tänka mer på människors bästa än

på ekonomisk vinning? Att med allvar och förståelse sätta sig in i andra klassers, rasers och folks behov och känslor lika väl som sina egna? Kan man höja sig över parti-, klass- och rasgränser, över åsikter och nationella intressen? Om svaret är *ja*, kan man bygga upp ett nytt världssamhälle och en världsåskådning, som enar alla människor. Om svaret är *nej*, är vi dömda till växande kaos, splittring, tvångsreglering, diktatur och upplösning. Ty historien har visat, att hur fulländade olika system än varit på papperet, så förändrar de dock ej människans själviskhet. Mänsklig själviskhet förändrar i stället systemen.

Då Frank Buchman tillfrågades hur han kunde vara så fri från den självupptagenhet och den oro, som de flesta lider av, och så ovanligt känslig för andra människors behov, svarade han: »Jag fattade en gång för alla det beslutet att aldrig mer tänka på mig själv.» Att verkligen genomföra ett sådant beslut kräver att man varje dag är drastiskt ärlig om sina misslyckanden och fast besluten att ändra sig när kraven på säkerhet, sex och framgång frestar till självupptagenhet. Ur ett sådant beslut kommer en växande omsorg om människor — det enda som kan bryta egenkärlekens magnetiska kraft.

En del av oss skulle vilja förvandlas — vilket är nödvändigt. En del vill lära sig förvandla andra —

vilket är bra. Sedan vill vi rädda en civilisation, som håller på att gå under, och för att göra detta är det naturligt att vi vill nå miljonerna. För ett hjärta som vidgas av ett mognande ansvar för människor är detta den normala utvecklingen.

### *Kärlek*

Många av oss har en påtaglig, uthållig och i viss mån osjälvisk omsorg om några få. Samtidigt hyser vi bestämd antipati, likgiltighet, överlägsenhet, bitterhet eller rentav hat gentemot många fler, och en del av dessa har vi inte ens träffat. Genom propaganda har hela klasser, raser och nationer inriktats på att förgöra andra klasser, raser och nationer. Men motsatsen till kärlek är inte alltid hat, den är likgiltighet. En lantbrukarhustru förklarade en gång: »Jag tror inte jag hatar någon, men grannarna angår mig helt enkelt inte.»

Absolut kärlek betyder att vi blir positiva i vår inställning till alla människor. Detta får inte förväxlas med att vara hållningslös och blåögt naiv mot dem som handla orätt, vilket vore en kortsynt och barnlig hållning både personligt och nationellt. Det endast skapar likgiltighet för faran och uppmuntrar de samvetslösas initiativ.



Absolut kärlek innebär inte pacifism inför det onda. Den innebär en aktiv omsorg, som mobiliserar alla tillgängliga moraliska resurser för att åstadkomma en ändring hos den människa, klass, ras och nation, som behöver förändras. Den är den dynamiska kraften i den rena, hårda, allt krävande kampen för att omskapa världen. Den innebär, vad en hustru sade till sin man: »Jag älskar dig som du är, men jag vill kämpa för att du skall bli sådan du är ämnad att vara.»

Bitterheten, vilken är en av de mest förödande krafter som finns, tolereras gärna emedan den ofta tycks så berättigad. Men ingenting kan rättfärdiga en inställning, som alltigenom är lika felaktig som den orättvisa, som orsakade den. Som den store negerledaren Booker T. Washington sade: »Ingen skall kunna förnedra mig så djupt att jag hatar honom.»

»Det djupaste agget i mitt liv.» Så beskrev en tjänsteman i Washington sin inställning gent emot en överordnad, som enligt hans uppfattning hade ointetgjort hans bästa insatser för departementet. När han insåg självgodheten och stoltheten bakom sina sårade känslor, bad han sin chef om förlåtelse. I det ögonblicket blev han en enande faktor där han tidigare utövat ett förgiftande inflytande och skapat splittring. Det var en sund reaktion, ty den gav ho-

nom kraft att komma till rätta med de missräkningar, som förorsakat hans bitterhet. En bitter människa kan aldrig förändra den som är föremål för hennes bitterhet.

Absolut kärlek betyder en total insats för att vinna enskilda och folk för en livsform, som gör det naturligt och normalt att ha omsorg om alla människor oavsett färg, klass, politisk åsikt eller nationalitet. En sådan tro skapar en universell människotyp — precis vad som bäst behövs i en värld, splittrad av åsikter, politiska och ideologiska trosläror och urgamla fördomar.

Förändring och enighet blir möjliga och vi börjar förinta våra fiender genom att göra dem till goda och pålitliga vänner.

Då vi har absoluta moraliska normer, som vi erkänner och efterlever, har vi vad som oundgängligen behövs för att effektivt ta itu med människans vilja.

Endast med absoluta moraliska normer som måttstock kan människans vilja omformas.

## KRAFTKÄLLAN

JÄMTE ABSOLUTA moraliska normer erfordras en överväldigande kraft för att radikalt omforma viljan. Det moderna krigets fador har inte förmått det, och inte heller andra lidanden — hungersnöd, arbetslöshet och fattigdom. Varken de totalitära regimernas disciplin eller deras tvång har lyckats därmed. Goodwill, etik och predikningar har inte heller varit helt framgångsrika. Våra beprisade uppfostringsmetoder och vår ökade kunskap har inte frambragt en ny människotyp.

Likväl finns det en kraft, som kan radikalt ändra våra motiv och ge frihet och en ny livsriktning åt människor, som tidigare varit förslavade och förblindade av själviskhet.

Historien är rik på män och kvinnor, som varit i beröring med denna kraft och därigenom ändrat folkens liv. Moses, Buddha, Paulus, Muhammed, Franciscus av Assisi, Jeanne d'Arc, Lincoln och Gandhi är namn och erfarenheter att räkna med. Hade de i sin natur några särskilda gåvor, som andra icke fått?

Hade de någon kunskap och kraft utom räckhåll för vanliga dödliga? Moralisk upprustnings arbete på sex kontinenter visar tydligt att varje människa dagligen kan erfara denna kraft och att var och en kan bli en faktor att räkna med i kampen om att förnya sitt folk.

Människan kan inte öka sin kroppslängd genom att tänka på den. Ej heller kan hon ändra sin karaktär genom att enbart tänka därpå. För att kroppen skall växa måste näring tillföras utifrån. För att människans natur skall kunna förändras måste kraft tillföras från någonting utanför personligheten. Vändpunkten i en människas liv inträder, när hon beslutar sig för att acceptera denna vägledande och räddande kraft utifrån.

En människa förvandlas inte genom egna ansträngningar eller genom att hon försöker lyfta sig själv i håret. Hon förvandlas genom att under en stund av stillhet öppna sinnet och hjärtat för en ny vägledning och för den kraft som följer därmed. Vad som sker är mycket enkelt. Vissa människor förstår det kanske bättre än andra — precis som då det gäller det elektriska ljuset. Helt fattar det gör ingen. Men man vore dåraktig om man skulle vägra att vrida på strömbrytaren i ett mörkt rum, därför att man inte helt förstår vad som får lampan att brinna.

Att vrida på strömbrytaren är nödvändigt för att tända ljuset. Att vara stilla och lyssna är nödvändigt för att omforma människans karaktär. Ljus och kraft kommer till människor när de är stilla.

Det är i stillheten vi först hör det vaknande samvetets röst. De fyra absoluta normerna ställer oss på fötter igen, sedan vi i vår upp-och-nedvända ställning varit fulla av förtrytelse över andras fel och förvånansvärt oberörda av våra egna. I vårt omvända läge förväxlar vi våra ideal med oss själva. Det behövs en stund av stilla eftertanke inför de fyra absoluta normerna för att se verkligheten i ögonen.

När vi väl en gång gett samvetets röst möjlighet att göra sig hörd, ställs vår vilja omedelbart inför ett avgörande val — om vi skall ställa till rätta det som varit fel eller inte. Detta kan innebära att betala tillbaka pengar. Den första tanke en affärsman fick var: »Hur är det med skatten?» Han fattade sitt beslut och skrev ut en check till skattemyndigheterna. Det kan innebära att be om förlåtelse för den kritik mot andra, som väckts av vår egen ambition och avundsjuka. Det kan innebära en ny grad av ärlighet inom familjen. När vi börjar ställa till rätta vad vi kan, finner vi större och större frihet från egennytta och högmod, som haft oss i sitt grepp och bundit mycken kraft.

För de flesta av oss är det bäst att skriva ned våra tankar, då vi dagligen har denna stund av stillhet och eftertanke inför de fyra absoluta. Stoltheten, som det djävulens barn den är, kan snabbt ur vårt medvetande radera bort den obehagliga hågkomsten av att vi har något att ställa till rätta, och fruktan kan lika snabbt finna på skäl varför vi inte skulle göra det. Den enkla tanke vi skrivit ned på papperet framför oss är ett vapen mot vår egen stolthets och fruktans bedrägliga spel. Erfarenheten visar också, att det är ytterst svårt att tänka i stillhet, om man inte skriver ned den första tanke som kommer, så att man är fri för nästa.

När vi varje dag ger oss tid till en sådan stillhet, finner vi att vi börjar tänka klarare än förr. Då vi befriats från egennyttans skyggglappar, är vi friare att tänka för andra människor och deras dagliga problem. Vi är fria att finna en intelligent plan för hur vi skall kunna förvandla vänner, fiender och hela folk.

Utöver samvetets röst och ett med full kapacitet arbetande intellekt får människor, som lyssnar, något extra. Det är detta extra som gör det möjligt för vanliga människor att göra ovanliga ting. Det är denna extra vägledning och kraft, som omformar karaktären och upplyser oss om människors och folks motiv. Den

klargör för oss de verkliga behoven hos människorna i vår omgivning och hur vi skall möta dem. Det är något utöver mänsklig visdom.

Gångna tiders profetgestalter och deras folk byggde sitt liv på denna hemlighet. Den gav dem bestämd vägledning i deras in- och utrikespolitik. Lincoln, som var en av det demokratiska samhällets skapare, kände till den. Han säger: »Jag har så många bevis på Guds ledning, att jag inte kan tvivla på att denna kraft kommer från ovan. Jag är förvissad om att den Allsmäktige på något sätt låter mig veta, när det är något Han vill att jag skall göra eller inte göra.» Detta extra något är tillgängligt för alla överallt. En jordbrukare sade: »Jag har alltid undrat när Gud slutade tala till människor. Men så förstod jag, att Gud inte slutat tala — det är människorna som slutat lyssna.»

Hundratusentals människor av alla klasser, raser och nationaliteter har lärt sig att tidigt på morgonen, innan dagens allehanda göromål börjar, ta sig tid att utan brådska ärligt lyssna och skriva ned på papper de tankar som kommer. Den dagliga disciplinen att skriva ned dessa tankar och handla efter dem medför att deras karaktär och förhållanden ändras radikalt. Den öppnar vägen till en vittgående omformning av samhällsordningen, som redan är i gång.

Naturligtvis behöver vi tillförlitliga metoder för att pröva värdet av de tankar vi får. Våra själviska önskningar maskeras lätt såsom oegennyttiga motiv. Mänskligheten vet alltför väl vad det kostat att människor, som ansett sig vara gudomligt utvalda och inspirerade, inte kunnat tåla någon motsägelse och därigenom bragt miljontals människor i olycka. Det första provet är de fyra normerna. Är denna tanke absolut ärlig, osjälvisk, ren och kärleksfull? Råder det något tvivel, bör vi vänta. »Tvivelaktig byk är smutsig byk.» Det andra provet är att lägga fram sin tanke för någon eller några som accepterar samma disciplin. Ju fler fönster i ett rum, desto mer ljus. Om jag inte är beredd att överge eller ändra min plan enligt sådana vänners mogna övertygelse, så är den så bemängd med obruten egenvilja, att den omöjligen kan leda till förvandling och enighet.

Det är möjligt att en ensam person kan finna en inspirerad plan för att lösa ett personligt eller nationellt problem, men det är till en grupp av människor, som förpliktat sig till lydnad, som den mångsidigaste och rikaste insikten kommer. På så sätt blir ledning en sammanhållande kraft i samhället, ty den gör oss mer medvetna än annars om hur mycket vi behöver varandra.



Vad är resultatet av denna erfarenhet? Det är ingenting mindre än renässans. Familjelivet revolutioneras. Gemensam ledning ersätter fars, mors och barnens diktatur eller självrådiga beslut, ty däri möts hela familjens övertygelse och bästa tankar. Son blir ärlig mot far och far mot son om sådant som vanligen undanhålles på grund av rädsla eller blygsel. Som en följd därav blir förståelse och sammanhållning i hemmet och seger över moraliska nederlag en normal företeelse för en växande skara ungdomar. Hemmen blir medelpunkter för glädje, kamratskap och kraft.

Företagarna ser som sin främsta uppgift att omskapa världen, vilket därigenom blir ett av huvudskälen för att delta i affärslivet. Arbetarna upptäcker, att sådana män är bundsförvanter i den världsomfattande kampen för rättvisa och trygghet. Arbetsgivare och arbetare finner att de behöver varandra för att göra handlingsnormen »vad som är rätt, inte vem som har rätt» till grundval för industrin. I otaliga företag världen runt lär sig båda parter, att ledning för dem in i ett mycket mer effektivt och mer revolutionärt handlande än klasskampen. Det är en revolution där både hjärta, huvud och hand hos både företagare och arbetare koncentreras på att bygga en ny värld.

## OMSKAPA MÄNNISKOR

Politiker från motsatta partier finner vägen till enighet då de söker Guds vilja för landets styrelse. Fria från nationella särintressen arbetar de tillsammans med likasinnade människor i andra länder för att lösa problem som är gemensamma för alla.

Pressen inser, att miljontals människor är ivriga att få läsa nyheter om ett svar. Människor av alla raser, klasser och nationaliteter finner enighet genom att acceptera ledning som den övernationella auktoriteten. Som följd härav finns det idag ett världsomspännande nät av snabbt växande celler av folk inom industri, jordbruk, hem, riksdag, skola och kontor. Ur dessa celler växer ett nytt samhälle.

Varje människa, som lever efter absoluta moraliska normer och har den högre visdom som ledning ger, blir en kraft till att omdana viljan hos människor och folk. Låt oss nu se hur det går till.

En människas omdaningsprocess indelas naturligt i fem skeden: bevis, behov, befrielse, beslut, bestämelse.

## ATT OMSKAPA MÄNNISKOR

*Bevis*

FÖR ATT FÖRVANDLA andra måste man i sitt eget liv bevisa möjligheten av två ting: *en ny människotyp och en ideologi, som verkligen tillfredsställer.*

När C. J. Hambro i egenskap av norsk stortingspresident inbjöd en grupp människor under dr Frank Buchmans ledning att besöka sitt land, beskrev han denna *nya människotyp*:

»Dessa män och kvinnor hade en livskvalitet som vi saknade. De hade lyckats glömma sitt eget jag, de var alltid ivriga att hjälpa och att tjäna. De kunde tala alldeles öppet och naturligt om saker som vi gömde undan i hjärtats hemliga vrå så att vi inte hittade dem, ens när vi ville, därför att vi tappat nyckeln till vår egen skattkammare. De kunde utan vidare erkänna sina misstag och be om ursäkt för dem. De kunde öppet gottgöra vad de gjort orätt. De var människor som blivit fria och inte längre inneslötts av egocentricitet och själviskhet, människor som levde tillsammans i en ny anda av gemenskap och i full-

komlig frihet från fruktan, emedan de ingenting hade att dölja. Och — det mest iögonenfallande av allt — de var glada. Inga hemliga bördor tyngde deras sinnen.»

Denna nya människotyp, människan som kan möta andras behov, har tre kännetecken:

1. *Hon är sig själv*

För att vara användbar för den mest krävande av alla mänskliga uppgifter måste man vara äkta. Orsaken till att så många människor inte övertygar är att de inte lever som de lär. Den som är helt ärlig om sig själv och villigt erkänner sina misslyckanden och frestelser, blir aldrig salvelsefull eller oäkta. Andra känner att de kan tala med honom om sig själva, därför att han förstår dem.

Dr Buchman beskriver denna förmåga: »Det är en konst som alla vill lära sig, och Gud hjälpe oss, om vi inte gör det! Vi behöver lära oss den för våra barns skull. Dina egna barn måste komma och berätta för dig om sig själva, och du berättar om ditt liv för dem, därför att du vet vilken kanalje du själv varit. På det sättet vinner du dina barn. Det är därför som alla dessa ungdomar dras till oss. De kommer till den som förstår dem, som inte talar alltför klokt och inte

verkar alltför bra, den som ger dem del av sina egna erfarenheter.»

## 2. *Hon har omsorg om människor*

Alla har vi nog någon gång känt på samma sätt som filosofen, som fann de enskilda människorna så besvärliga, att han beslöt viga resten av sitt liv åt mänskligheten. Sådana känslor kan förklara varför människor, som är fruktansvärt själviska i personliga sammanhang, kan vara riktigt generösa, när det gäller välgörenhet. För att förändra människans natur fordras en intensiv omtanke om den enskilde, en omtanke som inte tar sig uttryck i att söka behaga utan i att leva så att andra önskar att ge sitt allra bästa, en omtanke som aldrig tjatar, förlorar tålamodet eller tappar humöret. Den ställer aldrig krav på den andre. Den skapar ärliga människor, som är inställda på att dela med sig något värdefullt åt var och en, som förstår att ta emot det. Den sätter alltid den andres behov främst. Det är en omsorg som vet, att det är viktigare hur en människa lever än vem hon är eller vad hon har. Det är en omsorg med känslighet för andra. Den behandlar var och en med den största aktning. Den försöker aldrig ställa sig in men lämnar heller ingen möda ospard för att skapa en atmosfär, i vilken varje människa från vilken miljö hon än

kommer känner sig fullständigt hemma. En sådan atmosfär fordrar en minutiös noggrannhet med detaljer, vare sig det gäller att ställa ett rum i ordning, tillaga och servera en måltid eller skriva ett brev. Det innebär att bry sig om den andre tillräckligt för att ta reda på hans smak och intressen. Det är en omsorg, som är så känslig för den andres behov, att när hans skor är trasiga blir jag själv kall om fötterna. Detta är den fulländade vänskapen.

### 3. *Hon lyssnar*

Orsaken till att många av oss är oförmögna att hjälpa andra är att vi talar för mycket. Vi glömmer bort, att vi endast är redskap och att vårt sätt att vara övertygar mer än våra ord. Hemligheten ligger i att lyssna. Vi talar mest, när vi har minst frid i hjärtat. Vi dominerar samtalet, när vi tänker minst på andra och mest på oss själva. Det är vårt sätt att komma i centrum och stanna där.

När vi talar för mycket beror det på den felaktiga föreställningen, att vad vi säger är viktigare än vad någon annan har att säga. När man skall möta andras behov, är det som de talar om för oss oändligt mycket viktigare än vad vi har att säga dem. En pratmakare kan aldrig bli använd för att möta en människas verk-

liga problem, ty ingen förnuftig människa talar om sådant med en lösmynt person.

Vid träning av sitt lag uttryckte dr Buchman detta på följande sätt: »Några av oss gör sig skyldiga till att tala för mycket. Det varken vinner eller förvandlar människor. Det bästa är att inte säga någonting alls. Du kanske känner till allt om saken, men understå dig inte att säga ett ord förrän vederbörande själv talar om det. Detta är hemligheten. Du kan tala Moralisk upprustning, tills du tappar andan, och tala om stora ting, men de skapades inte på det sättet. De växte fram ur stillheten och om vi kan få dig att fatta det är jag tacksam.»

Förutom denna nya personlighetstyp måste vi också demonstrera *en ideologi, som verkligen tillfredsställer.*

#### 1. *En sådan ideologi måste vara universell*

Lenin yttrade år 1909: »Det finns ingen ideologi, som inte är klassbunden.» Moralisk upprustning har på ett övertygande sätt givit belägg för att det finns en ideologi gemensam för varje klass, ras och nation, för varje man och kvinna. Den står öppen för alla och utestänger ingen. Kärnan i denna ideologi är förändring. Förändring ger kraften att ena människor trots alla skiljaktigheter. I denna atomkraftens tids-

ålder måste en ideologi för att verkligen tillfredsställa vara så revolutionär, att den kan ena världen.

Bombaytidningen *Bharat Jyoti* skrev den 16 november 1952: »Kapitalismen är för begränsad för att ena världen. Det är också kommunismen. Moralisk upprustning är inte emot någondera, men större än båda, därför att den ger vad båda saknar — den revolutionära idé som förändrar människans natur.»

## 2. *En sådan ideologi måste vara total*

Den måste vara effektiv nog att åstadkomma en verklig förändring såväl i folkens ekonomiska, sociala och politiska liv som hos de enskilda människorna. Den måste vara mäktig att genomföra en bestående omvandling av samhället. Om en ideologi inte löser människorna från bitterhet, fruktan, maktlystnad och härsklystnad, är den för svag för att skapa fred och trygghet. Till dess vi radikalt och drastiskt och i världsomfattande skala tar itu med människonaturen, måste folken fortsätta sin historiskt betingade väg mot våld och förstörelse.

## 3. *Den måste kräva total förpliktelse*

Vi måste vara oåterkalleligen förpliktade till en världsstyrka för världens förändring. Utan en sådan förpliktelse kan vi kanske då och då göra några per-



soner bättre och lyckligare. Men med en sådan förpliktelse till en universell och total ideologi vinner vi både den stridbare kapitalisten och den övertygade kommunisten. Vi finner gensvar hos var och en som uppriktigt söker ett verksamt sätt att förnya samhället. Den slutgiltiga frågan i den ideologiska kamp på vilken världens framtid beror är denna: kan vi ge Ryssland och Kina en tro, som är överlägsen den de har? Denna tro måste först på ett övertygande sätt bli omsatt i vårt industriella, politiska, nationella och personliga liv. Om vårt program för fred och trygghet är mindre än detta motsvarar det inte situationen. Det blir alltför litet och det kommer alltid för sent. Vi kan göra oss beredda för att möta en militär utmaning eller en ekonomisk och politisk utmaning. Men därigenom möter vi ej den ideologiska utmaning på vilken dock den slutliga utgången beror. Endast ett program som fordrar en total förpliktelse kan göra detta. Ett sådant program fångar de revolutionära elementens fantasi, ty det för med sig en större revolution.

## ATT OMSKAPA MÄNNISKOR

*Behov*

FÖR KROPPSLIG SJUKDOM finns det symptomatiska läkemedel, som kan bota utan att läkaren någonsin kommer underfund med orsaken till besvären. Detta är aldrig fallet i fråga om moralisk sjukdom. När man har att göra med viljan, hjälper allmänna sanningar lika litet som ögonmedicin droppad från ett fönster på andra våningen.

Moraliska nederlag visar sig i personligheten på samma sätt som sjukdomen visar sig i kroppen. Båda ger symptom, som gör en diagnos möjlig. För att förändra en människa är det nödvändigt att känna till hennes moraliska behov och ideologiska övertygelse. Vilken ideologi en människa tjänar beror på vilka moraliska normer hon accepterar. Det ena återspeglar det andra. Var och en, kommunist eller kapitalist, som accepterar lägre normer än absoluta, blir med nödvändighet en del av världens själviskhet och bitterhet. Därför kan han inte bota vare sig exploatering eller splittring.

Det är av detta skäl antikommunism aldrig kan ge ett svar till bitterheten på vänsterkanten och kommunismen aldrig kan ge ett svar till själviskheten på högerkanten. Endast ett livsprogram byggt på absoluta moraliska normer kan bota människors materialism och därigenom göra slut på exploatering och splittring i samhället. Den människa, som inte lever efter absoluta moraliska normer, kan angripa kommunismen till det yttersta på samma gång som hennes personliga moral befrämjar just den materialism som hon fördömer. Marxisten kan till sista blodsdroppen bekämpa kapitalisten, men hans bitterhet förlamar hans försök att ena människor till och med inom de egna leden. Den saboterar hans kamp för ett fredligt och rättvist samhälle. Relativa normer och ideologisk förvirring är oskiljaktiga följeslagare.

En människas otillfredsställda moraliska och ideologiska behov ger karakteristiska utslag på de tre väsentliga områden, där vi människor frestas: sex, säkerhet, framgång. Symptom på alla tre dyker upp hos varje människa, men kan vara starkare på ett område än på ett annat. Kapitalisten t. ex. visar övervägande tecken på att låta sitt handlande bestämmas av sin önskan om säkerhet. Kommunismens handlande bestäms vanligen av hans önskan om framgång. Det är av största vikt att ställa noggrann diagnos. Om kirurgen

inte ställt rätt diagnos och inte koncentrerat sin skicklighet just på det onda, är det föga sannolikt att hans arbete lyckas.

### *Symptom på en sexualbetonad människa*

Människor avslöjar sig genom sina handlingar och sitt uppträdande. Den som skall omdana människor måste lära sig förstå vad dessa symptom röjer.

Blyga människor lever ofta i nederlag. De föredrar att vara ensamma. De är onaturligt tystlåtna. De ger intryck av inre bundenhet. Deras rörelser blir lätt ryckiga, stela, impulsiva. Det finns en slapphet i deras karaktär, som inte är äkta vänlighet. Det är den slapphet i ansiktsuttryck och personlighet, som kommer av brist på övertygelse i fråga om rätt och orätt.

En persons sätt att klä sig, hans val av färger och av skor, hans sätt att klippa håret och att tala, hans maner och hans uppträdande emot män och kvinnor är uttryck för hans moraliska problem. För den som lärt sig förstå tecknen avslöjar de en hetero-sexuell eller homo-sexuell läggning, vilket det nu kan vara.

Det finns många som använder mockaskor utan att vara homosexuella, men i Europa och Amerika gör de flesta homosexuella det. De föredrar grönt i kläder och tillbehör. Män är benägna att placera och använda näsduken på ett iögonenfallande sätt. De låter

gärna håret växa, använder parfym, talar vanligen tillgjort, har trippande gång och kvinnligt affekterat sätt. De är ofta mycket konstnärligt begåvade. De har en dragning åt exhibitionism. De kan vara grymma och hämndlystna, ty sadism bottnar vanligen i homosexualitet. De är ofta lynniga.

Den heterosexuella, erotiskt ostadiga människan är vanligen aggressiv och behärskas inte sällan av ett häftigt, ombytligt humör. Mannen, som är otrogen mot sin hustru, talar gärna för mycket och upprätthåller en falsk glättighet, som inte verkar övertygande. Ett mycket tillförlitligt tecken på sexuella nederlag är skenhelighet. Oljiga och tillgjorda människor ligger under för orenhet.

För kvinnans del kan diagnosen ställas efter hennes sätt att använda sina ögon, använda make-up och kläder. Läppstift och utmanande klädsel avslöjar en förhärskande önskan att bli uppmärksam och eftersökt. De är en anvisning för mannen, som är på jakt efter villebråd, att varje uppmärksamhet är välkommen.

De som behärskas av sexuella begär missbrukar nästan utan undantag cigaretter, sprit eller narkotika. De förråder sig också genom sin intimitet med det motsatta eller det egna könet. Det förekommer en onödig beröring av händer, armar och axlar. Bland homosexuella är armbågsgreppet ett välkänt tecken.

Dessa människors inställning till samhället präglas vanligen av likgiltighet. De älskar bekvämlighet och har en däremot svarande brist på intresse för andras behov. De har ofta en vårdslös inställning till allvarliga frågor. Sådana människor som själva lever i nederlag anser det normalt med moraliska kompromisser i politik och affärer.

*Symptom på en säkerhetsbetonad människa*

De som främst söker säkerhet behärskas av fruktan. Frukthan regerar dem, fruktan att bli mer otrygga än de redan är. Stoltheten förbjuder dem att visa sin fruktan, och därför försöker de dölja den under en viss kyla och hårdhet, som de hoppas skall uppfattas som ett tecken på självförtroende. Denna kyla tar sig uttryck i en järnhård själviskhet. Den är ett målmedvetet jäkt efter pengar och ägodelar, som härrör sig ur fruktan. En hård människa är en rädd människa.

Ett kännetecken på denna strävan efter säkerhet är tron på att pengar kan lösa varje problem inom familjen, industrin eller politiken. Det skämtsamma yttrandet, att »det är inget fel med mig som inte pengar kan bota», är för många faktiskt en grundläggande uppfattning.

## BEHOV

Svagheten hos en person, liksom hos ett folk, som behärskas av sitt säkerhetsbehov är att han inte har något annat än pengar att erbjuda. Han tror på allvar att om var och en hade mat, kläder, bostad, utbildning och arbete, så skulle det vara svaret till marxismen. Han kan inte förstå varför kommunismen frodas även i länder, som har den högsta levnadsstandarden i världen. Hans egen av fruktan behärskade strävan gör honom blind för det faktum, att en människa inte endast behöver mat i magen och arbete i händerna utan också en tro i hjärtat, som verkligen tillfredsställer. Det går aldrig upp för honom att vänstersidans bitterhet är ett resultat av högersidans hårdhet. Genom ett egendomligt felslut tror han, att det slag av säkerhet han själv jagar efter, men som aldrig tillfredsställer honom, är den säkerhet, som alla andra behöver. Den är hans budskap till sina barn och till världen. Den är det gyllene beläte, som kräver sin tribut men som aldrig besvarar hans böner.

Den person vars drivfjäder är säkerhet, överför sina önskningar och farhågor på andra omkring sig. Därför avvisar han, stundom rent av ohövligt, andras generositet. De som funnit svaret till fruktan, är uppriktigt och på ett klokt sätt generösa och tillåter andra att vara generösa mot dem. De vet vilken verklig

glädje det är att ge och berövar inte andra den tillfredsställelsen.

Ett annat utslag av denna centrala fruktan är den säkerhetssökande människans behov att klandra någon eller något, när det går galet. Hon står inte ut med den känsla av osäkerhet som följer med att ha fel eller att behöva ta hela ansvaret för sina egna misstag, för att nu inte tala om andras. För en sådan människa är en plan, god eller dålig, som ett livbälte på osäkerhetens stormiga hav. Därför blir hon så fastlåst vid dessa planer, särskilt sina egna, att hon driver dem igenom utan hänsyn till andras behov och känslor. Och när det inträffar något, som kräver en plötslig ändring av uppgjorda planer, blir hon obehärskad och fordrande på ett sätt, som inte står i någon som helst proportion till situationen.

*Symptom på en framgångsbetonad människa*

En man som vill lyckas behärskas av ambition. Ambitionen jagar honom. Han är aldrig stilla. Han är en pådrivare. Han är mycket ofta överansträngd därför att han inte anser sig ha råd att vila. Att vila är att ödsla bort tid. Sysslolösheten är för honom själva kardinalsyn den, ty han tror, att arbete är enda sättet för honom att nå sitt mål. Hans trötthet driver honom att använda stimulantia. Ofta är han kedjerökare och



använder mycket sprit. Han är alltid beredd att ta äran åt sig själv. Han är känslig för vilken post och ställning han tilldelas och försöker ställa sig in hos folk, vars rang eller ställning väcker hans avund.

Han kritiserar och förringar andra i sina försök att framhålla sig själv. Han är blind för andras goda arbete och goda egenskaper och i motsvarande mån njugg på uppskattning. Hans fasta föresats att ingenting skall få hindra hans marsch mot höjderna tar sig uttryck i en järnhård vilja. Han måste få det som han vill. Han arbetar helst ensam både därför att han föredrar det och därför att han är svår att samarbeta med — han har så föga intresse till övers för andra.

Sedan har vi mannen som strävar efter framgång på grund av sin ideologi — en ideologi, som strävar efter inflytande och makt. En sådan person är beslut-sam, hänsynslös, enkelspårig och samvetslös. Han avgör vad som är rätt och orätt efter vad som främjar eller hindrar hans kamp om makten.

Det mest tillförlitliga moraliska och ideologiska provet i våra dagar är en människas inställning till Moralisk upprustning. Man måste leva efter absoluta moraliska normer för att kunna avslöja själviska normer. Man måste ha en ideologi, för att känna igen och förstå en ideologi.

Man kan inte ärligen motsätta sig Moralisk upp-  
rustning på intellektuella grunder, eftersom den är fun-  
damental sanning. Moralisk upprustning är byggd på  
en ovedersäglig moralisk sanning, som var den än  
tillämpats i världen har visat en obestridlig effekti-  
vit. Aggressivitet gentemot Moralisk upprustning har  
därför sin särskilda betydelse. Den kommer alltid från  
människor med moraliska nederlag. Det finns t. ex.  
människor, för vilka oärlighet, orenhet och själviskhet  
är vägen till social, ekonomisk och politisk framgång.  
De absoluta normerna kräver att man överger varje  
oärlig och självisk vana. De som vägrar att acceptera  
den utmaningen, försöker rättfärdiga sin vägran med  
kritik. Det är ren bluff.

Vidare har vi dem som genom sitt yrke gör anspråk  
på att leva efter normerna och att hjälpa andra att  
göra det, men som är maktlösa på grund av moraliska  
kompromisser. De ser, att den som lever Moralisk  
upprustning, framgångsrikt möter människors verk-  
liga behov, där de själva misslyckats. Stolthet, avund  
och ett träffat samvete kommer dem att gå till an-  
grepp. Angreppet grundas alltid på någon avsiktlig  
feltolkning av Moralisk upprustning. När folk inte  
kan förstå Moralisk upprustning beror det utan un-  
dantag på kompromiss med de fyra absoluta mora-  
liska normerna. Det tragiska med dessa människor är,

att de också hindrar andra från att se sanningen. De blir bundsförvanter till de materialistiska ideologierna och lånar till och med deras falska resonemang.

Kommunisten ser i Moralisk upprustning den ideologi, vars framryckning korsar hans plan på världsherravälde. Vid en utsändning från Moskva i den ryska radions inrikesprogram den 21 november 1952 hette det: »Efter att ha byggt brohuvuden på alla kontinenter och utbildat kadrer som kan sprida denna ideologi bland massorna har Moralisk upprustning nu påbörjat sin avgörande uppgift, en fullständig utbredning över hela världen.»

Nazisterna fördömde Moralisk upprustning för att »ha intagit en kompromisslös kampställning mot nationalsocialismen» och ha arbetat för »nya politiska och ideologiska förhållanden i das Reich». Materialister till höger och till vänster överbjuder varandra i en något löjlig och barnslig kritik, som allt efter omständigheterna kallar Moralisk upprustning kommunistvänlig, respektive verktyg för kapitalismen. Sanningen är att människor som lever efter absoluta moraliska normer och Guds ledning varken är emot högern eller vänstern, arbetare eller arbetsgivare, Amerika eller Ryssland, utan är för förvandling av alla överallt.

## OMSKAPA MÄNNISKOR

Människors hållning gentemot Moralisk upprustning är ofelbart en prövosten och ger värdefulla upplysningar om deras verkliga behov. En sådan diagnos av andra människors behov skapar aldrig en känsla av överlägsenhet eller egenrättfärdighet hos den som är ärlig om sig själv. Han vet mycket väl, att han själv kan begå alla de fel han sett hos andra och att han inte alls skulle kunna se dem om han inte själv gjort sig skyldig till samma saker i det förflutna eller skulle kunna göra det i framtiden. Därför väcker diagnosen aldrig någon motvilja hos den som ställer den. Tvärtom framkallar den en stark sympati, en upplevelse av att vi alla är i grunden lika och en allvarlig önskan att hjälpa ens vän till befrielse från slaveri under den egna viljan.

## ATT OMSKAPA MÄNNISKOR —

*Befrielse*

DET TREDJE skedet är befrielse. Det är att befria människan från att vara sin egen träl. Det inträder, när hon blir fullständigt ärlig om sig själv och börjar rätta till det som varit orätt — ärlighet och gottgörelse. Hon måste se sig själv lika klart, som du nu ser henne, och när hon berättar för dig om sig själv, är hon på god väg mot friheten. »Sanningen skall göra eder fria.»

För att sätta en människa i stånd att tränga igenom den uppblåsta och ömtåliga stolthet, som kommer henne att tuga om allt det hon skäms för, är det viktigt att inge henne hopp om att hennes djupaste behov kan tillfredsställas, att det finns en lösning, att t. o. m. en lång period av nederlag kan vändas i seger. Visa henne på den revolutionerande verkan inom hemliv, industri och politik som de människor haft, vilka vet hur man löser andras problem därför att de funnit en lösning till sina egna. Ju bättre man förmår att framlägga bevisen, desto större blir det hopp och den

övertygelse, som väcks till liv. För samman din vän med sådana personer, som bäst kan åskådliggöra lösningen på de problem du har konstaterat hos honom. En enkel berättelse om hur förändring har kommit till stånd hos en person med liknande bakgrund, ansvar och problem är lika mycket värd som timmar av teorier och förklaringar.

Berätta i rätt ögonblick uppriktigt för din vän om de nederlag i ditt eget liv, vilka svarar mot dem som låser honom. Detta att ödmjukt öppna sig själv för en vän är nyckeln till hans hjärta. Det visar honom att han inte är ensam om sina problem, inte heller ovanlig, andra är precis som han och har funnit en lösning.

Endast Gud kan omskapa en människa, och därför gagnar övertalning och argumentering till intet. Att spela försyn för andra genom att fordra att de förändrar sig och föreskriva vad de skall göra, har rakt motsatt effekt mot vad man önskar. Att använda diagnosen som tillhygge hjälper inte. Det gör det bara svårare för den andre att vara ärlig om sig själv. Hemligheten är att söka ledning steg för steg om vad man skall säga och göra. Ibland får du ingivelsen att ställa en fråga som hjälper din vän att bli ärlig. Ibland är det riktigt att tala igenom med en människa vad hennes hittillsvarande livsföring kostat and-

ra. Synden förblindar, och sådan kirurgi kan, om den utföres med finkänslighet och skicklighet, öppna blinda ögon och göra det möjligt för en människa att se sig själv sådan hon är. Ledning ger också insikt om vad din vän kan bli och uppenbarar för honom hans verkliga bestämmelse.

Men vi har ännu inte rört vid det innersta i en människas personlighet. Att revolutionera viljan är det centrala i livskampen och cruxet i den ideologiska striden.

Det är fyra steg att ta, för att en människas vilja skall förändras. Det *första* är att hon tillämpar de absoluta normerna, ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek, på varje viljeyttring, särskilt i fråga om sex, säkerhet och framgång. Absoluta normer, som man tillämpar snabbt, effektivt och noggrant, rycker bort de själviska motivens camouflager och ställer fram den nakna viljan, sådan den är. Rent praktiskt går det till så att du föreslår din vän att lyssna efter Guds plan för sitt liv. Han kanske vill göra det tillsammans med dig eller ensam. Låt honom skriva ned absoluten på ett papper och sedan ärligt anteckna varje tanke, som kommer för honom, då han mäter sitt liv med denna måttstock. Första gången han gör detta experiment, håller kanske hans stolthet tillbaka alla tankar utom en eller ett par, men det kan också komma en

våg av klarhet. Det är bara *ett* villkor för att lyckas: att man är absolut ärlig.

Det *andra* steget är att tala med en vän om allt han nu sett om sig själv. Genom verklig ärlighet ser han sin stolthet krossas och blir löst från egenviljans bojar. Tvekan inför att vara ärlig brukar bero på en av två saker, på stolthet och ängslan för renommé och karriär, eller på en sammanbiten föresats att fortsätta som förut. Det får inte finnas kryphål för något från det förflutna, nuet eller framtiden. Alla kort måste på bordet.

Det *tredje* steget är att tänka igenom, återigen med papper och penna, vad hans oärlighet, orenhet, själviskhet och antipatier kostat vissa bestämda människor. Han kommer då att inse var han behöver be om förlåtelse och vad som bör gottgöras.

Den som varit bottenärlig om sig själv känner ett tvingande behov av att få förlåtelse, och han behöver det sannerligen också. Om hans ånger är uppriktig, så önskar han be dem om förlåtelse som fått lida för hans egenvilja. Innan han gjort detta, har Guds förlåtelse ingen mening för honom. Även de som har något att förlåta måste smälta en hård sanning: »Förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro.»



## BEFRIELSE

Vi behöver söka ledning i alla sammanhang. Om något inte stämmer med de fyra absoluten, behöver det rättas till. Den som skall klara upp en situation, där han anser sig själv ha 10 % fel och den andre 90 % fel, behöver hjälp för att kunna göra detta utan att peka finger. Gottgörelsen måste vara förbehållslös. Om någon klagar: »Men detta kommer att ta mig hela återstoden av mitt liv», så är det ett bra svar: »Hur skulle du bättre kunna använda ditt liv?»

Ledning fordrar aldrig en gottgörelse, som ligger utom det möjligas gräns. Man bör t. ex. inte säga till en person med dåligt humör: »Sluta upp att tappa humöret!» Det är mera troligt att han bör uppmanas att klara upp ett orent eller oärligt förhållande till någon. När han gör det, kommer han att finna att dåligt humör inte längre spelar någon roll i hans liv. Det är en beprövad erfarenhet, att när jag rättar till vad jag kan, rättar Gud till det jag inte kan.

Gottgörelse för ofta med sig förvandling för andra. Det är det starkaste vapen vi har. Allting, såväl gott som ont i en människas eller i ett folks liv, blir en kraft till förvandling, när det användes på detta sätt. En människas hela erfarenhet tas i anspråk. Människor som börjar med sig själva upptäcker snart i vilka avseenden deras klass, ras eller folk inte handlat rätt. En ärlig bön om förlåtelse, en ny inställning och ett

beslut att ställa till rätta vad som är fel, bryter ned fördomar och bitterhet hos andra raser, klasser och folk. På det sättet börjar förändringen hos en enskild människa bli ideologiskt verksam och påverka vår splittrade värld.

Det *fjärde* steget för att revolutionera din väns vilja är att han accepterar en Högre vilja än sin egen, som den centrala, ledande kraften i sitt liv. Detta är själva kärnpunkten. Nöjer man sig med mindre, så åstadkommer man kanske några kortvariga ansträngningar, som inte kan fullföljas. De är så ineffektiva och så betydelselösa, att de flesta av oss för länge sedan givit upp dem. Vi har blivit cyniska beträffande möjligheten att själva bli annorlunda och har därför naturligtvis inget hopp för någon annan heller. Ty viljan kan tillfälligtvis böjas åt sidan liksom en stålfjäder, men spänningen är där hela tiden, och förr eller senare ger vi upp i den ojämna kampen, och med en kraft, som inte går att behärska, slår viljan tillbaka i sitt mittläge. En vilja måste finnas — vår egen eller en Högre. Där står valet.

Att ge upp vår egenvilja är som att ge upp själva livet. Det är att låta jaget dö. En stor revolutionär sade om denna erfarenhet: »Jag dör dagligen.» Man har kallat det »att ta upp sitt kors». Det betyder ett avgörande beslut, som man fattar en gång och sedan

## BEFRIELSE

förnyar dag för dag, att leva enligt en Högre vilja och inte sin egen.

Viljan är ett uttryck för »mitt egentliga jag». Den är »det tjocka jaget», och om en Högre vilja skall råda, måste detta »tjocka jag» utplånas. Detta är inte endast en lärosats för kristna. Det är en nödvändig erfarenhet för var och en, överallt, varje dag. Den egna viljan korsfästes, och den Högre viljan griper in, på den punkt där min vilja korsar Guds vilja och jag väljer Guds. Denna erfarenhet är en nödvändig förutsättning för en förvandling av människans natur. Den är det radikala botemedlet för den egentliga sjukdomen. Det är den enda makt, som är stark nog att göra individer och folk varaktigt annorlunda.

Mahatma Gandhi förstod denna sanning. Bland de strofer han uppskattade mest var följande:

När blicken möter undrets kors,  
där konungarnas konung dog,  
min vinning ter sig som förlust,  
min stolthet simpel, utan fog.

Förbjude Gud allt det beröm  
som ej i Kristus har sin rot.  
All njutning som mig lockar mest  
ger jag som offer vid Hans fot.

OMSKAPA MÄNNISKOR

Se, från Hans huvud och gestalt  
det strömmar sorg och kärlek ren.  
Kan kärlek blandas så med sorg  
och törnen bli ett diadem?

Om hela världen vore min,  
den vore blott en klen tribut.  
En kärlek, så sublim, så djup,  
den kräver allt, mitt liv till slut.

## ATT OMSKAPA MÄNNISKOR —

*B e s l u t*

INTILL NU har vår vän gjort ett experiment — experimentet med ärlighet och gottgörelse. Detta experiment måste nu följas av ett beslut.

Det beslut han måste fatta är: att från och med denna dag hans liv sätts in helt och hållet för att möta de djupaste behoven i människor och nationer. Det är ett kontrakt lika bindande som ett giftermål eller undertecknandet av en check.

Kontraktet är trefaldigt:

1. Att varje dag leva efter absoluta moraliska normer. Detta blir verklighet när man avsätter bestämd tid varje morgon, vanligen en timme, för att skriva ner de tankar som kommer, då man lyssnar till ledning. Det betyder, att varje dag ärligt medge misslyckanden i tankar, ord och handlingar och att gottgöra då så är möjligt.

2. Att underordna varje förhållande, ägodel och plan under en Högre viljas auktoritet. Detta betyder

## OMSKAPA MÄNNISKOR

att ge upp rätten att ha sista ordet i familjen, i arbetet, i fråga om pengar, tid och intressen. Det blir verkligt för en, då man låter sina medrevolutionärer veta alla fakta om dessa saker och både söker och tar hänsyn till deras ledning.

3. Att oåterkalleligen förplikta sig själv till en världsstyrka för en världsrevolution. Detta innebär att kasta sig själv helt in i kampen för att omskapa världen. Att förplikta sig till något mindre än så är att missa själva poängen med förvandling. Människor som ger sig helhjärtat finner sig oemotståndligt dragna till hjärtat i en revolution. De kommer att känna sig helt ansvariga för sina folk och för världen. Endast en universell idé, som levs av en enig, hängiven, världsomspännande styrka av människor är stor nog att undantränga splittrande, materialistiska ideologier och att omskapa världen.

En sådan förpliktelse är Moralisk upprustning. Den är ideologin för inspirerad demokrati. Den skapar en organism, inte en organisation. Man kan inte skriva in sig — man kan inte gå ur. Den är ett sätt att leva. Kraften att möta människors verkliga behov binder människor samman på ett starkare och effektivare sätt än vad någon organisation kan åstadkomma. Den är den samlande kraften hos människor, som osjäl-

## BESLUT

viskt förpliktat sig till varandra för att utföra historiens största uppgift. Denna organism är brännpunkten för enighet i världen av idag.

Ett sådant beslut skapar inte med ens en tränad revolutionär men är väsentligt som enrollering. Det ställer en människa under en ny auktoritet. Allting blir underordnat ett enda stort syfte. Hon vinner en ny vänskap och ett nytt kamratskap och hon kommer att tillhöra en världsfamilj.

## ATT OMSKAPA MÄNNISKOR —

*Bestämmelse*

ETT SÅDANT BESLUT leder en människa in på den goda vägen till hennes verkliga bestämmelse. För att fylla denna bestämmelse måste man tillägna sig den livskvalitet och utveckla den livskonst, som behövs för att man skall kunna möta människors djupaste behov. Konsten är att själv leva efter de fyra normerna så övertygande, att erfarenheten av förvandling ständigt står andra till buds. Människor och hela folk har gått vilse, därför att de inte gjort dessa normer till en daglig realitet. Kompromissen har en förödande återverkan på en människas och ett folks bestämmelse, ty kompromissen förlamar och förblindar, dödar och dövar, splittrar och mångfaldigas.

Vi vet alla varför vi kommer ur den rätta kurs, som anges av kompassriktningen: absolut ärlighet, absolut renhet, absolut osjälviskhet och absolut kärlek. Det beror på frestelsens magnetiska kraft. En man beklagade sig: »Allt jag tycker om är olagligt, omoraliskt eller fettbildande.» Det finns bara en förnuftig sak



att göra med våra frestelser — dra nytta av dem. Att tåga om våra frestelser är den säkraste vägen till moralisk kompromiss. Ärlighet om dem är den säkraste vägen till seger och kraft.

Frestelsen tål lika litet som en oframkallad film att utsättas för ljus. Att föra fram en frestelse i ljuset är att omedelbart lösa den frestade människan från dess makt. »Sanningen skall göra eder fria», är avsett att vara en levande, daglig erfarenhet. Vi kan inte hindra kråkorna att flyga över våra huvuden, men vi behöver inte låta dem bygga bo i vårt hår.

Frestelser, som man behandlat på detta sätt, kan användas. De blir en tillgång. Om vi är vakna för det, träffar vi under dagen hemma eller på arbetet någon, som kan få nytt liv genom att vi är ärliga om någon särskild frestelse. Det kan bli nyckeln som öppnar hans hjärta och ger honom det svar han längtar efter.

Det är nödvändigt att nämna frestelserna vid deras rätta namn. Vi har en benägenhet att ge obehagliga saker behagliga namn och använda lindrande salva där en operation vore behövlig. Vad vi kallar »flirt» är faktiskt begär; vad vi kallar »kritik» är vanligen avund eller egenrättfärdighet. De känslor vi har av att vara uteslutna eller inte uppskattade är en blandning av sårad stolthet och gäckad ambition. Känslor

av överlägsenhet eller underlägsenhet kommer av självupptagenhet. Känslan av att vara förorättad är bitterhet. Då vi tillstår våra verkliga känslor och motiv är segern säker.

Vår stolthet råder oss att hålla tyst i frestelsens stund, ty »det är en så obetydlig sak». Eller den viskar: »Vänta tills du vunnit seger innan du säger någont», eller »Du är verkligen inte sådan; ärlighet skulle ge en felaktig uppfattning om ditt verkliga jag.» Detta är listiga fällor, gillrade av önsketänkande. De lurar oss in på fel arena och tar oss i anspråk för en inre kamp, som inte endast är onödig, utan också gör oss odugliga för effektivt arbete. Vi använder vår tid och energi på uppgifter, planer och idéer, men vi möter inte våra medmänniskors behov av att finna ett svar på orenhet, självupptagenhet och oärlighet.

Att leva detta liv övertygande och uthålligt är enkelt, om vi kämpar den rätta striden. Vad det gäller är att snabbt och konkret vara ärlig. Frihet, seger och kraft blir en följd därav liksom gryningen följer efter natten.

Kraften att leva detta liv springer fram ur ett verkligt kamratskap, en personlig vänskap som de människor får, vilka beslutar att alltid följa Guds vilja och inte sin egen. Det är en inre kontakt, som bär och förnyar människor dag för dag. Följande rader ger

#### BESTÄMMELSE

uttryck för denna erfarenhet. En av dem »Make and keep me pure within» (Gör och håll mitt hjärta rent) har dr Buchman kallat »den förnämsta raden i engelska språket.»

Nåd i övermått hos Dig,  
Nåd att skyla all min synd.  
Giv mig bot och läkedom.  
Gör och håll mitt hjärta rent.  
Livets källa, det är Du.  
Låt mig dricka fritt ur Dig.  
Spring Du i mitt hjärta upp,  
Flöda där i evighet.

För att uppfylla sin bestämmelse behöver man ytterligare göra gemensam sak med andra revolutionärer och föra detta nya tänkande och sätt att leva ut till folken. En människas bestämmelse måste alltid vara större än hennes yrke. Några anser nog i första ögonblicket, att de redan är så hårt engagerade, att de inte har tid att påta sig ännu en uppgift. Men Moralisk upprustning är inte en ytterligare uppgift. Den är en livsform. Den är sättet att göra vad som behöver göras. Den klargör vad som är väsentligast i livet och löser en människa ur mångsyssleriets trældom och de mångahanda bestyr som, även om de utföras, inte

## OMSKAPA MÄNNISKOR

löser problemen. De materialistiska krafterna vinner framgång, inte genom sina idéers kraft utan genom frånvaron av en annan världsomspännande idé, som levs på ett övertygande sätt. En lidelsefull förpliktelse till det onda kan endast bemötas med en lidelsefull förpliktelse till det goda. Skrupelfria människors planer på att behärska världen kan bemötas endast med människor, som förpliktat sig att föra in förvandlingen och enhetens ideologi i sina samhällen och länder.

Tärningen är kastad. Folkens val gäller: organiserad materialism eller Moralisk upprustning. Det är vi som väljer. Vårt beslut kommer att avgöra framtiden.

## VARFÖR DET GÅR GALET

KOMMUNISTEN har en stor fördel i vår tid. Han får veta precis vart han är på väg och hurudant det samhälle är, som han skall bygga upp.

De som ogillar kommunismen saknar ofta denna fördel. Dit hör miljoner och åter miljoner hyggliga människor. Men de är så insövda i känslan av sin egen hygglighet, att de sällan åstadkommer något effektivt.

Om människans lidelse att förklara världen skapade förnuftets tidsålder, och människans lidelse att behärska världen skapade viljans tidsålder, så kan människans lidelse att förändra världen skapa renässansens tidsålder. Härur kommer nästa skede i mänsklighetens historia att utveckla sig.

Men intill dess miljoner människor lärt sig hemligheten att omdana den mänskliga viljan, kommer den kommunistiska strategin med nödvändighet att inhösta sina vinster och välmenande ansträngningar att förbli ineffektiva.

Kommunisterna går nämligen fram på en världsfrent med lidelse och enhet. Den icke-kommunistiska

världen pendlar hit och dit med en påtaglig brist på lidelse och brist på enhet. Dess olika grupper ogillar varandra likaväl som de ogillar kommunismen. De protesterar. De ber att få bli lämnade i fred.

Den största svagheten hos dem som ogillar kommunismen är att de vägrar att ärligen inse vad som leder dem som enskilda klasser och folk. Inte heller vill de göra klart för sig, att de, i en tid då ett allomfattande försök görs att vinna världen med en kämpande materialistisk idé, ofta leds av ett lägre mål än en världsrenässans. Och att de skapat en alltigenom falsk värdeskala för att inför sig själva rättfärdiga sin otillräckliga målsättning.

Det är ett faktum att varje människa, ras och nation ledes av grundsatsen *vad jag själv vill* eller av *vad som är rätt*. I varje mänskligt hjärta finns ett känsligt instrument, som anger var gränsen går mellan dessa båda uppfattningar.

Men i århundraden har mänskliga hjärnor varit sysselsatta med att hitta på argument för att tysta ner detta samvetets instrument i vårt hjärta och förklara att *vad jag själv vill* i själva verket är *vad som är rätt*. Resultatet av huvudets seger över hjärtat framgår tydligt av tillståndet i det tjugonde århundradets samhälle.

Varenda människa är ledd av någonting. Det kan vara fruktan för vad grannarna tycker, för att anses misslyckad, för att bli utskrattad, för att bli avslöjad, för att få sparken, för att få färre röster och förlora ett val, för att förlora prestige. Fruktan för att förlora det jag har eller för att inte få det jag inte har, är idag den djupaste orsaken till dagens klasskamp och internationella konflikter.

Och människans vilja att gå sin egen väg är en så väldig kraft, att hennes hjärna inte vill tro och hennes hjärta inte acceptera, att fruktan är en lögnare.

Pengar är ett annat betydande ledmotiv i mänskliga förhållanden. I sig själva är pengar så gott som värdelösa. Man kan varken äta mynt eller bygga hus av sedlar.

Men vår inställning till pengar visar ofta vad vi är ledda av. Några av de mest vitala människorna och nationerna ägnar all sin kraft åt att öka sitt ekonomiska välstånd, ty därigenom hoppas de kunna få mera av *vad jag själv vill*.

På samma sätt tas inom storindustrin några av de bästa hjärnorna i världen i bruk enbart för att öka kompanjoners och aktieägares förmögenheter. Samtidigt kämpar en del män inom arbetarorganisationernas led i årtal för att åter och åter höja lönerna och glömmer att, medan arbetsgivare och arbetare låter

ha-begäret föra dem in i bitter kamp, det verkliga välståndet undergrävs, och vägen öppnas för ideologier, som med tvångets och diktaturens isande tystnad för alltid gör slut på deras stridigheter.

Innerst inne har människan dock svårt att stå ut med att vara ledd av något som hon vet är felaktigt och orätt. Därför har man funnit på namn, slagord och teorier för att rättfärdiga, att miljoner låter sig ledas av orätt motiv.

Så uppfostras till exempel en man att tro, att det är hans plikt att nå personlig framgång — att tjäna pengar åt sin familj och att göra sig själv ett namn. Det nämns inte i skolor och på universitet att denna strävan är självisk och att personliga ambitioner hos män, som hungrar efter framgång och erkännande för sig själva, sin egen klass och sin egen nation, har gjort mera än något annat för att fördärva världen. Något annat motiv eller mål för livet erbjuds ej heller. I brist på alternativ vänder sig därför i våra dagar miljoner studenter till kommunismen.

»Upplyst egennyttan» är en fras, som lyckades få själviskheten att se ut som en dygd i privatlivet.

På samma sätt har i vissa fall den kommit att anses som en »god» fackföreningsman, som skaffar allt högre löner åt sina män för allt mindre arbete.



En »god» industriman är den, som får ut allt mer pengar av befolkningen för produkter av allt mindre värde.

Beteckningen »patriot» får den, vars livssyn i själva verket hjälper till att fördärva folkkaraktären. »Mitt land — rätt eller orätt» kan helt enkelt bli ett slagord, för dem som i ord och handlingar försvarar vad som är orätt i nationens liv.

Det är faktiskt numera så, att en felaktig värdering till den grad har människor i sitt grepp, att de som söker förändra de nedrivande faktorerna i folkets liv ibland smädas, hånas och skymfas av dem som gör anspråk på att handla i folkets intresse.

Falska värderingar har gjort det möjligt för dem, som lever efter grundsatsen *jag gör vad jag vill* eller *det bekymrar mig inte om det är orätt*, att få gå på ostört och nå ansvariga nyckelposter. Så var till exempel för femtio år sedan i en del västliga demokratier skilsmässa, örlighet och perversitet hinder för socialt erkännande och framgång i det offentliga livet. Den som idag vågar antyda att krisen i vårt folk kan föras tillbaka på att personer med lös moral inehar ansvarsställningar, måste räkna med att genast bli beskylld för att vara någon slags fascist, som vill blanda sig i den enskildes rätt att leva sitt eget liv.

Det anses fint att vara »tolerant» och mild mot det orätta.

Antingen är man okunnig om eller bortser man från att i en ideologisk tidsålder påverkar varje enskild hela folkets liv, och att i varje folk människor med lös moral alltid varit landets verkliga femte kolonn.

En orsak till denna fullständiga omsvängning i den allmänna opinionen inom loppet av två generationer är den intressegemenskap, som på en världsfront knutits mellan de moraliskt besegrade.

Inom press, radio och förlagsväsende världen över finns det människor, som är förbundna med varandra genom sin moraliska svaghet. I årtal har de samordnat sitt arbete för det gemensamma målet att smutskasta dem, vilkas livsnormer kunde hota deras säkerhet; att berömma dem som medvetet eller i blindo vill handla på samma sätt som de; att ignorera eller om möjligt tillintetgöra varje moralisk ideologi, som skulle kunna åstadkomma en renässans i världsformat.

Deras eget mål i världsformat är degeneration och den etikett de klistrar på den är *Framåtskeridande*. Med frasen »En människas privatliv är hennes ensak» förnekar de den historiska sanningen och erfarenheten att »som jag är, så är mitt land — som mitt land är, så är världen.»

## VARFÖR DET GÅR GALET

Moralisk upprustning har skapat en världsstyrka, som är i besittning av hemligheten hur man ändrar den mänskliga viljans inriktning och som är behärskad av lidelsen att inleda en renässansens tidsålder genom att ge det enda adekvata svaret till den materialistiska revolutionens tidsålder.

När William Penn sade: »Människor måste styras av Gud, annars kommer de att regeras av tyranner», gav han det exakta uttrycket för det val som världen idag står inför.

## FRÅN EN MAN TILL VÄRLDENS MILJONER

MORALISK UPPRUSTNINGS MÄNNISKA har två stora fördelar i vår tid. Hon vet precis vart hon går och vad för slags samhälle hon vill bygga upp. Hennes kunskap grundar sig på erfarenhet, ej på teorier.

De erfarenheter som blev utslagsgivande för Frank Buchmans liv gjorde han redan som ung, när han hade hand om en grupp fattiga och obemedlade arbetarpojkar i en stor industristad. Det blev knappt med pengar. De sex styrelsemedlemmarna anmodade Buchman att spara genom att skära ned pojkarnas matransoner. Han vägrade och avgick.

Han kände att hans planer och hans idealism hade fått ett dråpslag genom dessa sex mäns själviskhet. Han kände sig så besviken att han blev sjuk och måste söka en av dåtidens främsta specialister.

Han fick rådet att varje morgon ta först ett varmt bad och sedan ett kallt. Han höll på med detta i flera månader, men hur det var så kände han sig inte bättre.

Hela tiden var han upptänd av en förtrytelse, som han tyckte var rättmätig. Han hade nått ett tillstånd som drivit fram många stora revolutionärer — där människor i bitterhet beslutar sig för att endast genom att krossa en annan klass, en annan nation eller en annan ras kan de föra rättvisan till seger.

Men en dag insåg Frank Buchman att hans bittra känslor lika mycket var en del av världens sjukdom som de sex styrelseledamöternas handlingssätt. »Om de sex hade orätt så var jag den sjunde som hade orätt», brukar han ibland säga. Han insåg att det finns ingen onyttigare och mer reaktionär människa än den som vill förändra världen, men inte vill förändras själv. Han skrev sex brev och bad om förlåtelse: »Käre vän! Jag har hyst agg mot er. Jag är ledsen. Kan Ni förlåta mig?»

Samma eftermiddag lade en av Buchmans vänner märke till hans förändring, när de promenerade tillsammans längs en sjö. Han såg, att Buchman blivit en fri människa. Han frågade hur detta hänt och beslöt även han att låta sig förändras.

När Frank Buchman deltog i nedrustningskonferensen efter det första världskriget, sände en engelsk general honom ett kort med ett manshuvud. Nedanför stod: »Gud gav människan två öron och en mun.

## OMSKAPA MÄNNISKOR

Varför lyssnar du inte dubbelt så mycket som du talar?»

Buchman tror, att de enda sunda människorna i en sjuk värld är de som är ledda av Gud, att Gud kan ge fullgod, klar och konkret vägledning till varje människa, och att det är normalt för människor och nationer att vara ledda av Gud.

För trettiofem år sedan reste han en gång med natttåget, då en klar tanke kom för honom: »Avgå, avgå, avgå.»

Detta innebar att lämna den säkra, avlönade befattning, som han då innehade vid ett college, och ge resten av sitt liv åt att omskapa världen. Sedan dess har han inte haft ett öre i lön. Det har inte heller någon annan av dem som arbetar i MRA haft. De lever i den övertygelsen att »där Gud leder, där förser Han».

Moralisk upprustning lancerades i världsomfattande skala år 1938. Från den tiden har dess historia varit en triumf för den gudagivna tanke som kom till Frank Buchman, då han en dag promenerade i Schwarzwald: »Nästa stora världsrörelse kommer att bli en folkens andliga och moraliska upprustning.»

Sedan kriget har 73.000 deltagare från 118 länder besökt Moralisk upprustnings konferenser i Caux, Schweiz, och på andra ställen i världen.

Om Moralisk upprustning (MRA) säger Frank Buchman:

»MRA kämpar för ett fördomsfritt sätt att leva; för en gemensam nämnare som innebär direkt, konstruktiv handling för var och en, oavsett parti, ras, klass, trosbekännelse, åsikter eller personliga förmåner.

MRA är Guds egendom — det nya tänkande, det nya ledarskap, som alla längtar efter. Det betyder Gud vid styret — för enskilda och folk. Det innefattar den kunskap och de exakta informationer, som Guds ledning ger. Det är Guds gåva för att bringa en vettlös värld till förnuft.

MRA betyder ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek — absolut, personligt och nationellt. MRA betyder kraft att förvandla människor — våra fiender såväl som våra vänner — grannen och grannfolket.

MRA är bra för alla, men nödvändigt för oss själva. Det kommer att hjälpa andra folk, men mest vårt eget och oss själva. Det kommer att upprusta individer och folk mot själviska och söndrande intressen.

MRA:s mål är tvåfaldigt: att se till att Gud åter kommer till makten som den vägledande kraften i folkens liv, och att stärka varje lands moral och därmed återuppbygga ett sunt liv i folket.

## OMSKAPA MÄNNISKOR

MRA måste nå in i varje hjärna och varje hem över hela världen.

MRA är en kapplöpning med tiden för att omskapa individer och folk. Det är gemene mans chans att omskapa världen.»

Om den ideologiska kampen i världen säger Frank Buchman:

»Ideologiernas kamp var saltet i Gamla och Nya testamentet. Men i stället för salt ger så många människor idag socker — på det viset botar vi aldrig materialismen.

MRA går rakt på det väsentliga problemet — den erkänner synden.»

Frank Buchman säger alltid att de fyra etapperna på vägen till att bli av med synden är: att *hata* den, att *avstå* från den, att *vara ärlig* om den och att *gottgöra* den genom att ställa till rätta. »Du kanske säger: 'Nej, jag tycker inte om att höra talas om synd!' Mycket tråkigt! Den bör nämnas, men det borde räcka att snabbt ge en bild av den och så gå vidare. Och man borde vara så känslig, att man genast reagerar och ändrar sig — och det vore ytterligare ett under. Detta borde hända nuförtiden — precis som våra farföräldrar i den gamla goda tiden gick till kyrkan en gång i veckan, därför att de tyckte om en riktigt kärv predikan om synd. Det är bra, om man



har tid — och troligen behöver man ta sig tid till det. Se till, att tonvikten på synden inte är för liten. Gör den så kraftig som möjligt. Rätta sedan snabbt till vad som skall rättas till. Förvandling, enighet, kamp. Det är den rätta ordningen.

Man finner här de gamla grundsanningarna — men man får dem i ett mäktigt, stigande crescendo. MRA återupprättar absoluta normer i en tid, då själviskhet och opportunistisk allmänt praktiserats av både enskilda och folk.

Tag de fyra absoluten — ärlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek. En del av er ger kanske inte mycket för dem längre. Men om man vill beväpna ett folk, måste man ge det dessa enkla grundläggande normer.

Tag ärligheten till att börja med. Hur ser det ut i det här landet? Hur är det med folk, som varit oärliga, till exempel i affärer? Korruption och svart börs sysselsätter en massa människor och kostar miljoner. Förr var det ingen som sade något gott om oärligheten. Numera står den framgångsrike bedragaren högt i kurs.

Tag renheten. Man kanske menar, att den bara är en personlig angelägenhet. Men hur går det med landet? Det sägs, att i en del fabriker är orenheten så vanlig, att den till och med är organiserad bland arbetarna, och särskilt bland de samhällsfientliga grup-

perna, som begagnar sig av den som ett vapen. De vet, att när folks moral råkar i förvirring, så börjar de också tänka förvirrat. Folk säger: 'Det är gräsligt!', och fortsätter att gå i kyrkan om söndagarna, men ingenting händer. Det är alltför få som försöker föra in en stark, renande kraft i folket. Vad händer med ett folk, när ingen längre bringar bot för det onda? Upplösta hem, rotlösa barn, kulturens förfall, plantskola för revolution.

Vad osjälviskhet och kärlek beträffar, så gör folk inte anspråk på att vara osjälviska och väntar sig inte att vara kärleksfulla.

Folk har avskrivit de fyra normerna som gammalmodiga. Så det är naturligt nog det sista man tänker på för folkens del. Det är därför som världen ser ut, som den gör. Men om man kan få människor att leva efter dessa absoluter och stå för dem, då har man en styrka, en skapande faktor i samhället med en kraft, som ingenting rår på.

Då får man uppleva den väldiga kraft, som nu är nästan glömd — den Helige Ande som ger oss det riktiga svaret och säger oss exakt, vad Gud vill att vi skall göra.

Vi har ännu inte börjat uppleva den andliga revolution vi behöver. Vi behöver en revolution, och se-

dan när vi kommer in i Guds närhets klara ljus, kommer vi att uppleva en lysande renässans.

Det är en sak att känna till de här realiteterna. Men det gäller också att tillämpa dem i folkets liv.

Felet med en del av er är, att ni är så idealistiska, att era förhoppningar aldrig blir verklighet, inte ens i er egen familj.

Det är allas uppgift att finna Guds fulländade plan. Felet är, att vi låter statsmännen utföra allt tänkande för oss — och så kallar vi det för demokrati!

Ett folks sätt att tänka ligger i ruiner, innan landet ligger i ruiner.

Människor blir förvirrade och tror att det är en fråga om att vara höger eller vänster. Men det enda vi verkligen behöver, är att vara ledda av Guds Helige Ande. Det är den kraft som vi borde utforska. Då får vi den klarhet som gör slut på förvirringen. Den Helige Ande skall lära oss, hur vi bör tänka och leva och skall ge oss en fast grund för att tjäna vårt folk.

Låt oss tänka efter — vad blir det av demokratin, om vi försummar tonvikten på det moraliska klimatet. En del av oss har varit så upptagna med att tänka på våra egna angelägenheter, att vi har glömt bort att tänka på landet. Vår bestämmelse är att lyda Guds ledning.»

## ETT MODERNT MIRAKEL

*Här berättar Frank Buchman själv i ett informellt anförande vid världskonferensen för Moralisk upprustning i Riverside i Kalifornien 1948 om hur han utförde sitt första laboratorieexperiment med att omskapa människor.*

IDAG vill jag ta er med 40 år tillbaka i tiden, till den gång då ordföranden för demokratiska partiets centrala utskott bad mig komma till State College i Pennsylvania och se om jag kunde göra något åt stridigheterna mellan fakulteten och studenterna, som inte tycktes komma överens. Han var medlem i styrelsen och han var bekymrad. Och det med rätta. Det pågick en strejk, en studentstrejk. Stämningen var fientlig och han hade för sig att jag skulle kunna finna lösningen. Det trodde jag inte alls. Jag sade honom rent ut att jag inte tyckte det var min uppgift. Men han stod på sig och till slut gick jag med på att fara.

Första kvällen jag var där var nitton olika dryckeslag samlade. Någon sade, att det var så vått att ett slagskepp hade kunnat flyta.

Nu för tiden är studentstrejker ingenting ovanligt. När jag var i Lima i Peru, var det första brittiske ministern sade till mig: »Det pågår en studentstrejk.» Samma sak i Santiago och Kairo. Vart man än far nu, så stöter man på dem, men på den tiden var de sällsynta. En inverkan som de hade på studenterna var, att de aldrig kunde vinna en fotbollsmatch. Och deras studier var allt annat än framgångsrika. Man hade en känsla av att hela platsen var insvept i dimma. Överallt var det nederlag. Det är resultatet av en del av den moderna uppfostran vi har. Det är ett av Amerikas problem.

Det var tre män, som stod i centrum för livet vid universitetet. Först var det en, som hette Bill Pickle. Jag ska berätta om hur det här budskapet når gemene man. Bill Pickle spelade en viktig roll vid universitetet. Hans far var överste, men han var född utom äktenskapet. Han hade fru och tolv barn, och alla kallade dem Pickles. På dagen var han gårdskarll hos ortens provinsialläkare. På kvällarna var han spritlangare åt studenterna. Jag brukade se hans smygande gestalt, då han smet uppför spiraltrapporna till studenternas rum vid alla möjliga tider på natten.

Han var god vän inte bara med alla de yngre studenterna utan också med dem som tagit en examen och med ännu äldre årgångar. Vid fotbollsmatcher och universitetsfester hade Bill mycket att göra. Krogar var förbjudna i Pennsylvania, så Bill fick lov att skaffa sprit åt alla.

Han fick snart reda på att jag hade kommit, och han brukade säga att han hade lust att sticka kniven i mig. Han var stark och kraftigt byggd, hade mustasch som en valross och såg ut som en sjörövare. Men han hade all den underbara charmen hos en syndare som kunde bli ett helgon. Jag ska förråda slutet på historien. Han följde med mig till England och var med på ett house-party i Oxford. Han for till Nationernas förbund i mitt sällskap.

Låt oss nu se hur den här historien utvecklar sig, för det är sådant här som vi alla kommer att få vara med om. Det kommer att betyda mycket för er och utveckla er precis som det utvecklade mig. Jag lärde mig vid Pennsylvaniauniversitetet mycket, som ligger till grund för vad vi gör nu.

Den andra huvudpersonen i min berättelse var en kandidat, som såg ovanligt bra ut. Han var en av de mest tilldragande människor jag någonsin råkat. Han var son till en domare i högsta domstolen och sonson till guvernören för en av staterna. Han hette B.

Just nu är han i England och har tillbringat vintern i London, där han nyligen var på besök i mitt hem. Förra året var han i Caux.

Vi blev goda vänner. Han var från sydstaterna och alla som kommer därifrån tycker om stekt kyckling och färska bullar till frukost. Jag hade en utomordentlig kokerska, Mary. Hon hade ett hjärta av guld. Jag önskade jag hade tid att berätta hennes historia för er, hur hon och hennes båda söner blev vunna. Det var ett annat under!

B. tyckte mycket om att rida och vi red tillsammans en hel del. Jag förstod att hans läggning var sådan att man i sitt umgänge borde vara återhållsam på ett klokt sätt och lägga i dagen en viss nonchalant reservation. Jag talade aldrig med honom om det som låg mig närmast om hjärtat. Aldrig. Vi talade om allt annat under solen och det är en konst man behöver lära sig. Men B. blev mer och mer intresserad av atmosfären omkring mig.

En dag sade han: »Vi rider till klubben.» Jag glömer det aldrig. Det var en sådan där slaskig dag, då regnet fryser på telefonrådarna. Jag tänkte i mitt stilla sinne: »Rida till klubben! Har han blivit tokig?» Jag tänkte på hästarna. Det var snö och vinter.

Vi red hästarna i skritt de två och en halv milen till klubben. Vi åt en god middag. Jag frös ända in

i mörken och drack flera koppar kaffe. Sedan gick vi och lade oss.

Det var en sådan där natt då kaffet gör sin verkan. Jag hörde klockan slå tio, elva, tolv, ett. Till slut, när klockan slog två, sade min vän till mig: »Sover du?»

»Nej. Sover du?»

»Nej. Har du lust att prata?»

»Ja. Om vad då?»

»Skulle du inte vilja tala om för mig vad din tro betyder för dig?» Så det gjorde jag. Vi pratade i flera timmar. Han talade om att han var konfucian.

Jag bad honom till slut att berätta för mig om Konfucius. Han tycktes inte veta så värst mycket om honom. Så jag berättade om mitt besök vid Konfucius' grav och om hur jag blivit bjuden på te av den sjuttiosjätte ättlingen till den vise mannen och hade sett hans sjuttiosjunde ättling en dag då det var så kallt, att han fick lov att ha fyra rockar på sig.

Sedan sade jag: »Pröva din konfucianism på en vän till mig som är hönstjuv, på hans fru och fem barn, och se hur det verkar.»

B. samtyckte. Och under de närmaste månaderna gav han hönstjuvens fru pengar till att hålla samman hemmet med och bjöd barnen på kalas. Han talade med hönstjuven själv. Men hur det var hade han inte mycket framgång. Hönstjuven satt snart i fängelse



för att ha stulit kycklingar genom att trycka en kloroformdränkt svamp under näbben på dem och burit bort dem medvetslösa. En av hans söner som arbetade i samma bransch, följde honom i fängelse. B. arbetade med familjen, gjorde allt för dem och försökte uppträda som en sann konfucian.

Till slut kom han till mig i yttersta förtvivlan och sade: »Jag ger upp. Ju mer jag ger dem, desto mer vill de ha.»

B. höll på att lära sig en viktig sak. Han försökte lösa hela socialvårdsproblemet utan att förändra människor, genom att behandla de närmast liggande, ytliga problemen, men utan att angripa roten till det onda.

Nu var B. villig att försöka vad som helst.

»Vad skulle du göra, Frank?» sade han. »Skulle du be nu?»

Så jag föreslog, att eftersom han inte kommit någon vart med hönstjuven, som nu satt i fängelse, kunde vi kanske be för Bill Pickle. B. var genast med på det.

»Be du», sade jag. Det är alltid bäst att om möjligt få andra att be.

B. bad: »O Gud, om det finns en Gud, hjälp oss att förvandla Bill Pickle, fru Pickle och alla de små Pickles. Amen.»

Någon kanske säger, att det inte var någon renlärig bön, men den blev snart besvarad.

Nästa dag spelade Bill baseball med ett lag som han var ledare för. På kvällen var B. och jag på väg till några vänner som hade ett härligt ställe på landet. Det var en förtjusande fransk familj från Savojen, mitt emot Caux, och kinesiske ministern från Washington skulle komma och bo hos dem på landet. De hade bjudit oss dit för att se på korna och på hur man fångar ungtjurar med lasso, något som de trodde skulle intressera kinesiske ministern. När vi gick genom stan, sade B. plötsligt till mig: »Där är Bill.» Han hade firat segern som hans lag vunnit, och nu utmanade han alla till slagsmål.

Uppriktigt sagt var jag inte särskilt angelägen att träffa Bill, men B. sade: »Vi har bett för honom, nu har vi vårt tillfälle att göra något.»

Bill kom inom synhåll. Jag har ju en rätt försvarlig näsa. Det har ni märkt! Jag tänkte för mig själv: »Tänk om Bill slår till...!» Jag frågade en gång en kinesisk god vän vad han skulle göra under sådana omständigheter. »Ta honom med överrumpling», svarade han.

Så jag gick fram till Bill och tog honom i armen, så att om han slog till, skulle han inte slå så hårt! Men vad skulle jag sedan göra? En tanke för som en

blixt genom huvudet på mig: »Ge honom det djupaste budskap du har.»

»Bill», sade jag, »vi har bett för dig.»

Till min förvåning tappade Bill stridslusten helt och hållet. Han fick tårar i ögonen. Han pekade på kyrktornet. »Ser ni kyrkan där borta? Jag var med när dom la grundstenen till den. Jag har en penny under den.»

»Bill», sade jag, »din mor måste ha varit en god människa.»

»Hon var storartad», sade han.

Sen presenterade jag B.: »Min vän här har också bett för dig.»

»Det var hyggligt av honom», sade Bill. »Han är en gentleman.» Och Bill fortsatte: »Ni kan väl komma och hälsa på mig någon gång?»

»Utmärkt», sade jag. »Men någon gång är en skälm. Bäst att bestämma när.»

Bill svarade: »Kom på torsdag kväll klockan sju.»

Inga verkliga plikter i livet kommer någonsin i konflikt med varandra. Man har tid för Bill, när man är på väg till kinesiske ministern. Man har tid för B. Och man gör upp med Bill att träffa honom på torsdag klockan sju.

Nästa torsdag gick vi alltså och hälsade på Bill i hans omålade hus på Pickle Hill. Det var mycket

intressant. Man hade en känsla av att det var ögon och öron bakom varje nyckelhål, men inte en själ syntes till. Bill hade talat om för grannarna att vi skulle komma, och Bill tänkte att vi kom för att förvandla honom. Det var just vad vi tänkte också, men vi gjorde det inte så som han hade väntat sig. Och Bill hade rakat sig till detta viktiga ögonblick, fastän han i vanliga fall bara rakade sig en gång i veckan.

Vi talade om baseball. Vi talade om fotboll. Han gick förstås på varje match. Bill visste allt om hästar. Vi talade om allt som hörde till universitetsjargongen. Så blev det tid att gå. Bill sade: »Det var roligt att ni kom.» Nu kunde han ju berätta för alla sina vänner att vi inte omvänt honom. Men det är märkvärdigt vad ett sådant samtal kan leda till, om det är bön bakom. Bill började hålla sig till oss. Han trivdes med oss. Han ville ha gemenskap.

Några dagar senare var det hästuppvisning och Bill gick med B. för att se på hästarna. De pratade hästar hela eftermiddagen. Bill tyckte att det var den bästa eftermiddag han hade varit med om.

Givetvis hade allt detta den inverkan på B. att han började utesluta orden »om Gud finns . . .» »Det är inget tvivel om att Gud finns», sade han, »för Han besvarar våra böner.» Så B. kände sig mer och mer som en av oss.

»Det är mycket jag inte förstår», sade han, »och jag känner inte till någonting om Bibeln eller om bön och jag vet inte mycket om hur man vinner människor.»

Jag föreslog att vi skulle tillbringa sommaren tillsammans.

Vi gav oss av västerut. Vi upplevde Bibelns sanningar varje dag, i bön och fullständig öppenhet oss emellan och vi delade allt helt naturligt. Så tillbragte vi sommaren. Då var det bara en människa; nu är det femtusen, tiotusen människor. Men State College var laboratoriet där jag lärde mig det.

Jag lärde mig en sak till vid State College. När Bill skaffade sprit åt alla dessa studenter, såg jag ofta hur de bars hem på natten. Jag har sett verkliga katastrofer i studenters liv. Det är bara en sak som hjälper och det är om någon kan förändra en, någon som har kärlek till en. Om ni har den kraften så kommer folk att söka upp er dag och natt för att finna ett svar. Alla sorters folk.

Den där franska familjen, som bodde på landet, hade på sitt gods ett katolskt kapell med en utomordentlig katolsk präst, som också tjänstgjorde i studentförsamlingen. Han såg vad som skedde. Vi vann många människor och sände dem tillbaka till mässan. Somliga hade slarvat med att gå i mässan, men nu

gick de dit med en verklig upplevelse. Vi hade aldrig några svårigheter mellan katoliker och protestanter vid det universitetet. Och prästen var helt med oss. Han kom själv och ville veta hur man förvandlar människor.

Det är en konst som alla vill lära sig, och Gud hjälpe oss om vi inte gör det! Vi behöver lära oss den för våra barns skull. Dina egna barn måste komma och berätta för dig om sig själva, och du berättar om ditt liv för dem därför att du vet vilken kanalje du själv varit. På det sättet vinner du dina barn. Det är därför som alla dessa ungdomar dras till oss. De kommer till den som förstår dem, som inte talar alltför klokt och inte verkar alltför bra, den som ger dem del av sina egna erfarenheter.

Och sedan lärde jag mig en sak till. Jag var så upptagen av folk som ville träffa mig att jag måste ha två telefoner på mitt rum. Men jag hade en telefon till, en som förband mig med levande Gud. Han sade till mig vad jag skulle göra, och jag skrev upp det. Det ligger ingen dygd i att skriva upp, men mitt minne är förrädiskt. Det är som ett såll. Allting går rakt igenom det, och jag glömmer, så därför skriver jag upp. Om ni har ett minne som håller kvar saker och ting fotografiskt, så gratulerar jag er, men jag är dum, och jag får lov att skriva upp. Jesaja gjorde

följande erfarenhet: »Herren, Herren har givit mig en tunga med lärdom, så att jag förstår att genom mina ord hugsvala den trötte; han väcker var morgon mitt öra, han väcker det till att höra på lärjungasätt.»

Jag tror det fanns en kyrkofader för länge sedan, som gjorde precis det jag gör, som skrev upp vad Herren sade åt honom. Och kineserna säger att det starkaste minne är svagare än det blekaste bläck.

Jag kom hem från min resa med B. via New York. En sak som jag gjorde där var att köpa en ny mössa av bäverskinn, som del av min vinterutrustning. Jag betalade mer för den än jag borde ha gjort. Jag hade den på mig första kvällen när vi kom tillbaka till State College. Vi gick nedför gatan, och vem skulle vi möta om inte Bill! Bill var skådespelare. Han såg på min mössa, och sen gick han i stum beundran runt omkring mig. Han skakade inte hand eller sade så mycket som välkommen.

Han sade: »Vet du, jag skulle kunna göra nästan vad som helst för dig, om du gav mig den där mössan.»

Jag sade: »Bill, mössan är din på ett villkor — att du följer med mig till studentkonferensen i Toronto.»

»Det kan jag väl göra», sade Bill. »Jag kommer till dig i morgon bitti.» Och så gick han med bävermössan på huvudet.

Morgonen kom och där stod Bill i dörren.

»Jag kan inte fara«, fnös han genom mustaschen.  
»Jag har inget att ha mina kläder i.»

Bill var som många människor som säger nej och menar ja.

»Oroa dig inte för det«, sade jag. »Jag ska skaffa något åt dig.»

»Nej«, sade Bill. »Det ska jag göra. De kan nog ge mig något där hemma.»

Nu måste jag nämna den tredje person, som jämte Bill och B. spelade en avgörande roll i universitetets förändring. Det var dekanus, en agnostiker. Alla var förtjusta i honom. Han var populär, lättillgänglig, charmerande, gästfri. En karlaktig, men agnostiker. Men hans fru brukade be. Han var den sortens man som en del av er fruar här har. Ni tycker de är rysligt besvärliga, eller hur? Ni är tåliga men de är svåra. De har sina egna idéer om pengar, om hur kapitalet skall användas, om skatterna. Det är förbluffande hur tillfredsställande och bekvämt de ordnat det för sig själva, men från hustruns synpunkt är de inte helt tillfredsställande. Dekanus hörde talas om att jag inbjudit Bill. Bills dotter var nämligen hembiträde hos dem. Hon berättade det för frun och frun berättade det för sin man och så kom dekanus till mig.



»Jag hör att ni tänker ta Bill Pickle med till Toronto.»

Jag sade ja utan att veta hur han skulle reagera. Jag trodde jag skulle bli betraktad inte som en dåre för Kristi skull utan rätt och slätt som en dåre.

Men dekanus fortsatte: »Jag tror det här kommer att bli ett under. Jag har hela tiden frågat mig vem som skulle göra något för Bill, och jag tror ni är den rätte.»

Jag sade: »Nej. Det är inte mitt göra. Jag tror det är Guds uppgift.»

»Men jag skulle vilja hjälpa till», sade dekanus, »och betala för Bills resa.»

Vi gav oss alltså i väg till Toronto med sjuutton studenter, Bill Pickle och jag. Jag kan fortfarande se för mig den där morgonen på den lilla stationen. Bill hade på sig bävermössan, damasker och en fluga, som kom mig att tänka på en pudels korslagda ben. I handen hade han en liten, sliten väska av imiterat krokodilskinn.

Vad var nu orsakerna till att Bill for på denna resa? Det fanns fem skäl: a) han ville göra resan, b) han hade hört att spriten var god i Toronto, c) han ville ha sällskap, d) han ville se Toronto och femte orsaken, som jag inte fick reda på, förrän vi

kom fram till Toronto — han trodde jag skulle köpa honom en päls som passade till mössan.

På tåget föreslog jag att vi skulle ha någonting att äta. Av någon anledning var Bill emot mat. Han tänkte på hur han skulle få något att dricka, när vi kom till första större station. I sällskapet på sjutton personer kände han igen en av studenterna, som han brukat sälja sprit till. Hans öknamn var Tjockskalle. Han hörde till dem som förut hade druckit mycket och som verkligen stod för något inom universitetet. Vid stationen satte Tjockskalle av mot svängdörrarna, tätt följd av Bill. Så upptäckte han att det inte var någon matsal utan bara en bar.

»Hör du Bill», sade Tjockskalle, »här har vi ingenting att göra.»

Bill försökte övertala honom men Tjockskalle gjorde motstånd och genom att stå fast lade han, som Bill senare sade, grunden till Bills nya liv. De följdes åt till matsalen. När jag kom dit fick jag se Bill stillsamt sitta och äta ett rejält mål mat.

Vid nästa station visste Bill var det fanns spritservering, men nu tyckte han att alla tittade på honom. Har ni någonsin haft känslan att alla tittar på er, fastän det inte är någon som gör det? Det är samvetet. Nästa måltid var på tåget. Bill och jag satt vid

ett bord för två. En av sällskapet, en man som förut varit agnostiker, tackade Gud för maten. När agnostiker förvandlas, gör de oväntade saker. Jag skulle aldrig ha gjort det. Då sade Bill plötsligt: »Den där karln har förstört måltiden för mig.» Först trodde jag han menade den färgade upppassaren som hade serverat honom, men Bill sade: »Den där kar'n tackade Gud för maten. Det brukade min mor göra, men jag visste inte att folk gjorde det längre. Vi tackar aldrig Gud för maten hemma.»

Vi kom fram till Niagara Falls, och där kom slaget. Bill upptäckte att vi skulle övernatta på ett nykterhetshotell. Det var inte jag som hade ordnat det. Bill satte sig på tvären och sade att han inte ville bo på något nykterhetshotell. Han kunde inte förstå hur någon kunde få det att bära sig utan barsservering. Och vad skulle Bills vänner säga, om de hörde att han bott på ett nykterhetshotell?

»Bry dig inte om en sådan småsak», sade jag. »Nu går vi upp och lägger oss.»

Jag föreslog ett bad.

Bill sade: »Bad!» och blängde på mig över valrossmustaschen. »Vill du att jag ska dö av lunginflammation?»

»Nej, Bill.»

»Vet du inte», fortsatte han, »att hemma hos oss syr vi in oss i november och sprättar inte upp oss igen förrän i mars?»

Jag envisades inte på den punkten. Han satte på sig nattskjortan utanpå sina röda flanellunderkläder. Olyckligtvis måste han sova i en hopfällbar säng. Han var lite misstänksam på den men kröp ner till slut.

Jag kom tillbaka in i rummet igen och sade: »Bill, vi har glömt något. Vi har glömt att be.»

»Sån't kan jag inte», sade Bill.

»Jag ska hjälpa dig», sade jag.

Bill kröp långsamt ur sängen och ned på knä.

»Du får börja», sade Bill.

»Fader vår», började jag.

»Fader vår», sade Bill.

»Som är i himmelen», sade jag.

»Som är i himmelen», fortsatte Bill.

Helt plötsligt sade Bill: »Den där har jag kunnat.»

»Ja, visst har du det», sade jag. »Det är en bön som många människor ber.»

Bill sade: »Säg före du, så följer jag efter.»

På det viset klarade vi Fader vår. Och så gick vi och lade oss.

Nästa morgon på perrongen — vad såg jag till min oförställda förvåning om inte B:s bagage full-

klistrat med lappar där det stod »Niagara-fallens Nykterhetshotell». Det fanns t. o. m. fem på handtaget. B. anklagade mig. Jag nekade. Bill tog på sig en oskyldig min. Senare erkände han. Bill kände sig så hemma bland studenterna att han kunde skoja med dem. Muren som socialt skilde Bill från dem var redan på god väg att brytas ned. Och Bill brukade säga att det var de enda pengar han gjorde av med på resan. »Jag gav portiern 25 cent för att han skulle klistra fast de där lapparna.»

Vi installerade oss på vårt hotell i Toronto. Jag föreslog att vi skulle gå på mötet på eftermiddagen. Generalguvernören skulle presidera, och sextusen personer skulle komma.

»Nej», sade Bill.

»Vad tänker du göra?» frågade jag.

»Jag har hört att det är billigare med pälsverk i Kanada än i Amerika», sade Bill, »och jag tror jag ska gå ut och se på pälsar.»

»Det är en god idé, Bill, men jag tycker vi borde gå på det här mötet först.»

»Jag ska gå på ett villkor», sade han. »Jag sitter längst bak, om du vill sitta bredvid mig.»

Andre talaren var en neger. Det intresserade Bill. Han sade: »Den där kar'n var ju så svart att med

en bit kol skulle man ha kunnat göra ett vitt märke på honom.»

Negern berättade en historia om ett par fosterföräldrar och ett fosterbarn och ett fosterbarnbarn och hur fosterbarnbarnet inte velat kännas vid sina föräldrar. Bill nickade eller skakade kraftigt på huvudet hela tiden. Varje ord träffade mitt i prick, för det var också hans egen familjs historia. Bill gick ut med mig efter mötet.

»Frank», sade han, »hade du talat med den där talaren om mig?»

»Nej, Bill», sade jag.

Vi gick tillbaka till vårt lilla sällskapsrum. Vi nitton hade en liten sammankomst och Bill sade till mig: »Jag vill säga något.»

»Ja, varsågod, Bill», sade jag.

Han flög upp som skjuten ur en kanon. »Jag är en gammal man på sextiotvå år, och jag har beslutat att förändra mitt liv. Jag har barnbarn och jag kan inte stå ut med tanken att de skulle vända sig mot sin farfar som det där fosterbarnet gjorde, därför att jag hela mitt liv varit olydig mot min himmelske Fader. Gamle Bill kommer att bli en annan människa nu.»

Sen gick han ut och vinkade åt mig att följa med.

»Frank, vill du sätta dig och skriva till gumman», sade han.

Gumman var fru Pickle, och hon var en underbar människa; hon hade ett hjärta av guld, och vilken mat hon lagade!

Kort därpå återvände vi hem.

Vi kom tillbaka till stationen där Tjockskalle gått till rätt dörr. Det är fantastiskt hur fort nyheter sprids. Vi skulle just stiga av tåget; Bill stod fortfarande på trappsteget, och jag var alldeles bakom honom och så var där en spritdeputation. Bills gamla vänner hade hört vad som hänt och hade kommit dit med två flaskor av bästa sort. Vad som än hände ville de ha Bill onykter hem. De räckte Bill första flaskan. Bill tog den och lät den glida mellan fingrarna ned på tegelgolvet. Nästa försök var mera raffinerat. De drog korken ur den andra flaskan och höll den under näsan på Bill, så att han kunde känna lukten. Bill slog kvickt till frestarens handled, och återigen gick flaskan i kras.

Jag har vuxit upp i en omgivning där jag hela mitt liv kunde få sprit, när jag än ville. Men det finns en orsak till att jag inte smakar en droppe. Det är på grund av sådana som Bill Pickle. Man vinner inte dem om man smakar en enda droppe, bara en enda liten cocktail! Jag förbjuder inte andra att

dricka. Vem som helst kan göra vad han vill. Alla har Andens frihet, men för min del tänker jag på sådana som Bill.

Det är precis detsamma med rökning. Jag röker inte men jag säger inte det är fel att ni gör det. Men jag skulle inte kunna göra det, för Bill var en verklig kedjerökare förr i världen. När han förvandlades föll allting bort. Ingen rökning, ingen sprit. Trots att jag aldrig sade något om det till honom. Det är märkvärdigt hur dessa — jag ska inte kalla dem synder, jag kallar dem bara trevliga små laster — ibland kan vara nyckeln till en människas hela liv.

Bill var stans samtalsämne. Men inte alla var entusiastiska. En präst sade till mig, att han inte ville ha Bill i sin kyrka.

»Var inte orolig», sade jag. »Han tycker om en kyrka där han får vara med och häva upp sin röst vid behov.»

Nästa måndag kom Bill hem till mig.

»Har du hört?» sade han. »De vill inte ha mig med i kyrkan.»

Jag kände det som en dolkstöt. Jag trodde det skulle bli för mycket för Bill.

»Var inte ledsen, Bill», sade jag. »Vi ska ordna med en egen kyrka.»



»Det var väl lustigt!» sade Bill. »Jag hade samma tanke.»

Vi ordnade ingen kyrka men vi hade nitton av portvakterna i trakten som kände Bill väl, och vi träffades varje lördagskväll.

Bill sade: »Vi vill att du ska komma och tala till oss.»

Jag sade: »Det är du som står för arrangemangen. Vad vill du att jag ska tala om?»

Bill skakade på sin valrossmustasch. »Berätta för oss om den apostoliska trosbekännelsen.»

Jag tänkte: »Apostoliska trosbekännelsen!» Men jag gick med på förslaget.

Varje lördag kväll träffades vi. De var alltid där. Vi behövde aldrig truga dem att komma. Vi kom fram till där det står att Jesus Kristus är »nederstigen till dödsriket». Och Bill sade: »Nej, det är då en sak jag inte tror på. Det var inte rätta stället för Jesus Kristus.»

Vi sökte en väg ut ur knipan.

Till slut sade Bill: »Nu har jag fått kläm på det. Han gick säkert ner dit för att 'reda upp'. (Det är ett dialektuttryck i Pennsylvania som betyder att städa.) Vi fortsätter.»

Från och med den tiden var Bills inflytande vid universitetet ett modernt mirakel. När studenterna kom

tillbaka vid terminens början, söp de sig inte fulla. Bill var deras populäraste gäst och han vägrade att hedra deras tillställningar, om det förekom sprit. De föredrog en intressant personlighet och hade sina fester utan sprit. Och Bill var kvällens medelpunkt, när han berättade sina historier från gamla dar med ny fläkt och på ett nytt plan. Efter tre års arbete var det inte längre god ton att ha fyllhippor. Universitetet började vinna sina matcher, och betygen steg. Dr John R. Mott och folk från jordens alla hörn kom för att se de underverk som Gud hade gjort.

Vad dekanus beträffar, så blev han en underbar människa. Bill gav honom det som han sade att han alltid önskat sig men som han aldrig varit säker på om det fanns: förvissningen om att sådant kunde hända och bli en levande verklighet i människors liv. Han såg det hända i Bills liv och i sitt hembiträdes liv. Han såg hela den familjen förändras och bli ett verkligt kraftcentrum i universitetets liv.

Jag hade ingen andel i allt detta, utom att jag lät Gud använda mig.

Bill begravdes för tio år sedan. Det var strax efter det stora mötet i Constitution Hall i Washington, där hela världen deltog i att bringa Moralisk upprustning till Amerika, där statsmän och ansvariga män överallt

hälsade MRA som mänsklighetens enda hopp. Bills begravning var hans liv värdig.

O Herre, må nåd bli oss given  
att följa i deras spår.

I Bills spår och i fru Pickles spår — som med kärlek och tillgivenhet brukar kallas med sitt eget namn, fru Gilliland — och i deras barns spår.

Jag har kommit till den slutsatsen, att det bara finns två klasser i världen: de förvandlade och de oförvandlade. Det är de förvandlade som kommer att ge oss den inspirerade demokratins ideologi.

»Se, hur dessa bröder älska varandra.» Så vill jag sluta med några strofer ur en dikt:

Är av halvhet och kyla vi ser,  
Fader, förlåt oss, Du.  
Utplåna all feghet och fruktan, vi ber,  
tänd oss, tänd oss nu.

Herre, vi hoppas, vi tillber, vi tror,  
fast mindre än intet vi är.  
Kärlekens eld, brinn i oss, stor,  
och i Din tjänst oss förtär.

OMSKAPA MÄNNISKOR

O, skänk oss en brinnande lidelse, mod,  
som ger allt för andras nöd.

O, giv oss en kärlek som kämpar, god,  
och håller i liv och död.

Led de vilsna äntligt i hamn,  
självutgivande bön.

Att segrande bedja i Segrarens namn  
är pingstens mening och lön.